

Çankaya'da zor yıllar

sayfa 8

Gerçek

SOMA'YI UNUTMA!

Eylül 2014 / Sayı: 59

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Ölüme karşı çözüm

Torunlar GYO'nun Mecidiyeköy'deki rezidans binalarında 10 işçinin 32. kattan yere çakılarak ölmesi, "iş kazası" diye anılan iş cinayetlerinin nasıl durdurulacağı sorusunu yeniden getirdi, gündemin merkezine oturttu. Cinayetlerin esas faili olan sermayenin, örneğin Soma A.Ş.'nin ya da Torunlar GYO'nun ötesinde, hesap vermesi gereken en önemli merci elbette Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik. Beyefendi sorunla başa çıkamayacağını ilan ediyor: "Bir yılda bizim yaptığımız denetim sayısı üç. Şimdi bu açıdan baktığımızda her gün niye denetim yapmıyorsunuz denemez. O zaman bir milyon 630 işyeri var, Türkiye'de. Benim en az 2 milyon müfettişimin olması gerekir."

İlahi beyefendi, kendinizi ne üzüyorsunuz? Siz bu işi yapabileceklere bırakın! Bizim elimizde 14 milyon denetçi ve daha birçok gönüllü yardımcı eleman var. Bunların istatistiklerde adı: işçi! Biz bir işçi denetimini kurduk mu sizin korktuğunuz eleman eksikliğini kolayca kapatırız. Bizim öyle kadrolu, bordrolu, "kalifiye" elemana ihtiyacımız yok. İşçi kendi geleceğini, sağlığını, güvenliğini sağlamak söz konusu olduğunda, siz bile anlayabilirsiniz ki, en ehil kişidir!

O yüzdendir ki biz özelleştirmeye karşı da, taşeronlaştırmaya karşı da, işçi sağlığı ve iş güvenliği alanında da hep işçi denetimini savunuruz. Çünkü bunların her biri işçinin kendi sorunudur. İnsan en iyi kendi sorununu anlar; sorununu en çok düşündüğü; yoksulluğu ve yoksunluğu bedeninde en çok hisseden insanın kendisidir.

Bu yüzdendir ki biz işçi denetimini iş cinayetlerinin de en iyi çözümü olarak görüyoruz. Bunlar madenlerde olduğunda madenlerin işçi denetiminde kamulaştırılmasını savunuyoruz. İnşaatlarda yaşandığında toprak rantının işçilerin lehine kullanılabilmesi için toprak mülkiyetinin kamuya ait olması gerektiğini söylüyoruz. İnşaatların kamu eliyle, kamu parasıyla, kamu işçisinin istihdamıyla yapılmasının gerektiğini söylüyoruz.

İşte yapılması gerekenler bunlar. Ama asla merkezi talebi unutmamalım: işçi denetimi! Çünkü işçi denetimi, sınıfın bütün burjuvaziden ve devletten bağımsız ve faal biçimde üretim süreçleri üzerinde kontrolünün bir ilk biçimidir.

Öyleyse, haydi işçiler! Çalışma Bakanı açıkladı, devletin gücü yetmiyormuş. İşleri kendi ellerimize alalım. İşçi denetimi talebiyle mücadeleye başlayalım!

Gerçek

Madenlerde, inşaatlarda ÖLÜM KADER DEĞİL

ÇÖZÜM İŞÇİ DENETİMİ

12 yılda 14 bin işçi öldüren iktidar!

İstanbul Halkalı'da işçi isyanı

2-3

Rosa Luxemburg Eğitim Kampı:

Yoldaşlığın sıcaklığıyla mücadeleye

6-7

Birinci Dünya Savaşı'nın

100. yıldönümü

15

12 yılda 14 bin işçi öldüren iktidar

Bu topraklarda son on yıla bakınca her gün neredeyse üç eve ateş düşüyor. İnsanlar, annelerini, babalarını, kardeşlerini ya da evlatlarını kaybetmenin acısını yaşıyorlar. Günde neredeyse üç, yılda 1.172 ve on yılda 11.717 insan! 2013 yılında resmi rakamlara göre en az 1235 insan. 2014 ilk sekiz ayda 2013'ün tamamından da fazla, en az 1264 insan! Yani bu yıl her gün üç değil, beş can! Bu kadar insan tanksız, topsuz, tüfeksiz yürütülen bir savaşta yitirdi yaşamını. Savaş meydanında değil, çalıştıkları fabrikada, atölyede, tersanede, madende, inşaatta... İşte Türkiye burjuvazisinin işçi sınıfına karşı yürüttüğü savaşın bilançosu!

1945 yılında İş Kazaları, Meslek Hastalıkları ve Analık Sigortaları Kanunu'nun çıkmasının ardından Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) tarafından "iş kazaları" ve "meslek hastalığı" sonucunda ölen veya sakat kalan işçilerin kaydı tutulmaya başladı. 2013 yılının SGK verileri henüz açıklanmadı ama 1946-2012 arasındaki rakamlar bu süre zarfında 61.744 işçinin, iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiğini gösteriyor. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin yayınladığı rakama göre 2013 yılında da en az 1235 işçinin yaşamını yitirdiğini düşününce 63 bin kişi oluyor. Bu döneme 1946-2000 arası ve 2001-2013 diye baktığımızda, 2000'e kadar yılda ortalama 883 işçi hayatını kaybederken 2000 sonrasında bu rakam yılda ortalama 1.108'ye çıkıyor.

Yıldan yıla gerçekleşen işçi ölümlerine ait rakamlar şöyle:

Yıl	İşçi ölümü
2014 ilk 8 ay	1.264
2013	1.235
2012	744
2011	1.700
2010	1.454
2009	1.171
2008	865
2007	1.043
2006	1.592
2005	1.072
2004	841
2003	810
2002	872
2001	1.002

İnşaatların harcında kan var

İş cinayetleri özellikle bazı sektörlerde yoğunlaşmış durumda. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin verilerine göre 2013 yılında yaşamını yitiren 1235 işçiden 294'ü inşaat ve yol işkolunda çalışan işçilerden oluşuyor. Yaşamını yitiren işçilerden 198'i tarım ve orman, 131'i taşımacılık, 93'ü maden, 79'u ise metal işkolunda çalışıyordu. Bu işkollarını belediye, enerji, tekstil, deri, güvenlik, konaklama, gıda, petro-kimya gibi işkolları takip ediyor. Burada dikkat çeken nokta, toplam 1235 ölümün yarısından fazlasının sadece üç işkoluna ait olması. İnşaat sektörü tek

başına neredeyse dörtte birini oluşturuyor. O gösterişli plazalar, AVM'ler temeline işçilerin kanını da katarak yükseliyor. Çok kötü koşullarda çalışan ve genellikle çalıştıkları tarım arazisine servis yerine kamyon kasası gibi yerlerde taşımırken yaşanan trafik kazaları ile yaşamını yitiren tarım işçileri, uzun saatler çalışmaya zorlanan taşımacılık işçileri öne çıkıyor. Ve tabii ki bu yıl yüzlerce canımızı verdiğimiz madenler! Tüm bu sektörler bir yandan da taşeronun ölüm demek olduğunu gözler önüne seriyor. Tüm bu sektörler sendikali çalışma ile iş cinayetleri arasındaki ilişkiyi çarpıcı bir şekilde gösteriyor. Zonguldak'ta sendikali işyerlerinde çıkarılan 100 bin ton kömür başına işçi ölümü binde 3 iken, sendikasız ve taşeron işletmelerde bu oran 28 katına, 8,3'e çıkıyor.

Şu ana kadar saydığımız veriler sadece sigortalı işçilere ait beyan edilmiş rakamlar. Bunlara bir patronun sıkıntıya girmemek için "kan parası" karşılığında üzerini örttüğü vakaları, bir de sigortasız bir şekilde çalışanları eklediğimizde rakamlar daha da yükselecektir. Ayrıca yaşanan vakaların tamamı ölümle sonuçlanmadığı, bazı işçilerin yaşanan olaylar sonucunda sakat kaldığı, iş göremez hale geldiği düşünüldüğünde iş güvenliği ve işçi sağlığı açısından tablonun ne kadar korkunç olduğu bir kez daha ortaya çıkıyor. Bununla birlikte işçilerin yaşamlarını elinden alan ya da sağlıklarına zarar veren tek şey de "iş kazaları" değil. Patronların daha büyük kârlar elde edebilmek amacıyla işçileri kötü koşullarda çalıştırması, sağlıklı bir çalışma ortamı yaratmaktan kaçınması sonucunda meslek hastalığı adı altında bir sürü sağlık sorunu da işçilerin yakasını bırakmıyor. Belirli bir anda yaşanan bir olay değil de, uzun yıllar sağlıklı koşullarda çalışmanın ürünü olarak yakalandıkları "meslek hastalıkları" yüzünden işçiler yaşamlarını kaybediyorlar.

Meslek odaları ve sendikalar bu meseleyle çoğu zaman teknik bir mesele gibi yaklaşıp, taleplerini ve çözüm önerilerini bazı teknik önlemler ile sınırlı tutuyorlar. Çabaları saygıdeğerdir. Güvenli ve sağlıklı koşullarda çalışmak için elbette gerekli tüm önlemlerin alınması önemlidir. İş yasasında, işçi sağlığı ve güvenliği ile ilgili tüm yasa ve yönetmeliklerde bu yönde düzenlemeler yapılması, denetimlerin sıkı bir şekilde hayata geçirilmesi talep edilmelidir. Ancak bununla yetinmek olmaz. Çünkü patronlar bugün de mevcut yasalarda var olan birçok kuralı ceplerini daha fazla doldurmak için ihlal ediyor, yasaların gereklerini yerine getirmiyorlar. Her iş cinayetinin ardından sıkça söylenildiği gibi ihmal değil, çoğu zaman patronların yönetimindeki bir ihlal söz konusu oluyor. Taşeronla, sendikasızlaştırmaya, sigortasız çalışmaya karşı ne kadar büyük mücadeleler yürütür, burjuvaziye karşı mevziler elde edersek iş cinayetlerinin sona ermesi mücadelesine o kadar büyük bir katkı sağlamış oluruz. Güvenmemiz gereken; patronların, işlerine gelmediğinde yırtıp atabildikleri yönetmelikler, yasalar değil, işyerlerinde kendi örgütlü gücümüz ve işçilerin bu gücüne dayanan

bir denetimin sağlanmasıdır.

AKP hükümetleri dönemindeki büyük iş cinayetleri

28 Aralık 2005: Bursa Özyay tekstil fabrikasında yangın çıktı. Fabrikada kilitli bırakılan 5 kadın işçi öldü.

1 Haziran 2006: Balıkesir Dursunbey'de madende grizu patladı, 17 işçi öldü.

30 Ocak 2008: İstanbul Davutpaşa'da bir iş hanında büyük bir patlama gerçekleşti. 21 işçi öldü.

8 Eylül 2009: İstanbul Mahmutbey'de servis yerine kapalı kasa kamyonet ile taşınan 8 kadın işçi, aracın sel sularına kapılması sonucu boğularak öldü.

24 Şubat 2010: Balıkesir Dursunbey'de 2006'dakiyle aynı madende bir grizu patlaması daha oldu. 15 maden işçisi öldü.

17 Mayıs 2010: Zonguldak Karadon'da madende grizu patlaması sonucu 30 madenci öldü.

10 Eylül 2010: Galatasaray'ın Seyrantepe stadı inşaatında oluşan göçükte iki işçi yaşamını yitirdi.

26 Ocak 2011: Ankara Beypazarı'nda mevsimlik işçileri taşıyan minibüsün tırla çarpışması sonucu 10 tarım işçisi öldü.

3 Şubat 2011: Ankara Ostim ve İvedik organize sanayide meydana gelen patlama sonucu 20 işçi öldü.

24 Şubat 2012: Adana EnerjiSa'nın

baraj inşaatında baraj kapağının patlaması sonucu 10 işçi hayatını kaybetti.

11 Mart 2012: İstanbul Esenyurt'ta MarmaraPark isimli bir AVM inşaatında, işçilerin kaldığı çadırda çıkan yangın sonucu 11 işçi yanarak can verdi.

22 Kasım 2012: Samsun Eti Bakır'da işçi 300 ton ağırlığında 20 metre çapında bir amonyak tankının kapağının üzerlerine düşmesi sonucu 10 işçi yaşamını yitirdi.

29 Mayıs 2013: Adıyaman'da evlerine dönen tarım işçilerini taşıyan minibüsün kontrolden çıkıp taklalar atarak şarampole yuvarlanması sonucu 9 kadın tarım işçisi ve minibüs şoförü yaşamını yitirdi..

30 Eylül 2013: Sakarya'da bahçelerde ayva toplayacak işçileri taşıyan kamyonetin yoldan çıkarak takla atması ve ağaca çarptıktan sonra alev alması sonucu 8 kadın tarım işçisi can öldü.

28 Aralık 2013: Antalya Alanya Karapınar Köyü'nde Kolin İnşaat'a ait HES işçilerini taşıyan servisin buzlanma nedeniyle gölete uçması sonucu 8 işçi yaşamını yitirdi.

13 Mayıs 2014: Türkiye tarihinin en büyük işçi katliamı yaşandı. Soma'da en az 301 maden işçisi göçük ve karbonmonoksit zehirlenmesi nedeniyle yaşamını yitirdi.

6 Eylül 2014: İstanbul Mecidiyeköy'de Torunlar İnşaat'ın şantiyesinde asansörün kopması sonucu 10 işçi yaşamını yitirdi.

Torunlar GYO'nun ipiyle... toprağa!

İstanbul Mecidiyeköy'de Ali Sami Yen stadyumu arazisindeki Torunlar GYO'ya (Gayrimenkul Yatırım Ortaklığı) ait Torunlar Center inşaatında 10 işçinin katliamı, Türkiye'de ki hemen hemen her katliamın arkasından AKP'nin çıkması vesilesiyle "acaba bu inşaatın da mı arkasında AKP var?" sorusunu gündeme getirdi. Ki bu soruyu soranlar pek de haksız sayılmazlardı.

Takvimler 2 Kasım 2010'u gösterdiğinde "Bize öğrencilik yıllarımızda öğretmişlerdi taşı rahmet deryası diye... Rahmet deryası taşı şimdi bereket var, bolluk var. Kimse bize felaket tellallığı yapmasın. Yeter ki çalışalım. Göreceksiniz bugün dünden daha iyi, yarın bugünden daha iyi olacak. Bundan şüpheleniz olmasın." demişti Tayyip Erdoğan, Torunlar GYO'ya ait Torium alışveriş merkezi açılışında.

Evet, doğru da diyordu Erdoğan. Kendisinin İmam Hatip Lisesi'nden sınıf arkadaşı olan Aziz Torun'un şirketinde "bereket" vardı. Lakin bu bereket öyle bir bereketti ki, işçiye ölüm, Torunlar GYO'ya kâr üstüne kâr getirdi! Bir sayı vermek gerekirse sadece 2014 yılının ilk altı ayına göre, Torunlar'ın net kârı 271 milyon TL! Bursa Zafer Plaza, Bursa Korupark, Antalya Depo, Bulvar Samsun, Mall of İstanbul alışveriş merkezleri

kira gelirleri sağladıkları alışveriş merkezlerinden birkaçı. Bu kira geliri en az 92 milyon TL! Şirketin toplam büyüklüğü ise 7 milyar TL! (Bu sayılar Torunlar GYO'nun yönetim kurulu başkanı olan Aziz Torun tarafından çeşitli gazete röportajlarında verilmiştir.)

Torunlar GYO'nun yönetim kurulunda iki önemli isim mevcut. Bunlardan biri, Haziran 2014'e kadar 58. ve 59. Hükümette Sanayi ve Ticaret Bakanlığı yapan Ali Coşkun. Bir diğeri ise, 1995 – 2009 yılları arasında İstanbul Büyükşehir Belediyesi İmar komisyonu başkanlığında çalışan ve sonra Mart 2014'e kadar iki dönem boyunca Küçükçekmece belediye başkanlığı yapan Aziz Yeniay.

Her ne kadar şirketin yönetim kurulu başkanı Aziz Torun, 2012 yılında *Ekonomist* dergisine verdiği röportajda başarılarının ardında Erdoğan'ın olduğu yolunda ki iddialara cevaben, "İnsaf. Biz hiçbir ihalede korunmadık" dese de, korunma var ya da yok Torunlar epeyce bir kârlı ihale almış durumda. Daha yakın zamanda yapılan Başkentgaz'ın özelleştirme ihalesi 1 milyar 162 milyon TL'ye Torunlar grubuna verildi. Yetmedi, Boğaz'daki en değerli gayrimenkul olan Tekel'in Paşabağçe İÇki Fabrikası, geçen yıl, 355 milyon lira fiyatla, 49 yaşına Torunlar'a devredildi.

Gelelim büyük katliamın olduğu Ali Sami Yen arazisindeki şantiyenin hikayesine. Tamamı devletin olarak bilinen Ali Sami Yen stadyumu arazisinin bir kısmı Galatasaray A.Ş.'ye aitti. Dönemin başkanı olan Adnan Polat'ın önderliğinde Galatasaray'a bu araziye karşılık Seyrantepe'de daha değersiz başka bir arazi verildi. Bu değiş tokuş operasyonu Tayyip Erdoğan, yine dönemin TOKİ başkanı ile birlikte bizzat ilgilendi. (Hatta hatırlanırsa Esentepe'de ki stadyum bittiği zamanki açılışta Galatasaray taraftarı her iki zati da uzun süre yuhalamıştı.) Ali Sami Yen'in yıkım sırasında ve sonrasında, şehir içinde ihtiyaç duyulan büyükçe bir park olacağı gündeme geldi. Ardından imara açılacağı belli oldu. İnşaatın imar iznine İstanbul Büyükşehir Belediyesi Meclisi'nde AKP, CHP ve MHP de destek verdi.

Torunlar GYO, inşaatın başına geçmesinden bir süre sonra, 6 Ocak 2014 tarihinde bir şirkete "Gayrimenkul değerlendirme raporu" hazırlattı. Raporda: "işçi maliyetlerinin arttığı ve normal şartlarda 1 Ağustos 2014 tarihinde bitirilmesi planlanan inşaatın zamanında yetiştirilemeyeceği" belirtiliyordu. Bu durum ise, ne pahasına olursa olsun inşaatın bitirilmesi gerektiğini ortaya çıkarıyordu. Çünkü bu değerlendirme raporuna göre, proje-

nin tamamlanma oranına göre piyasa değeri 442 milyon liraydı, tamamlandığındaki piyasa değeri ise 1,5 milyar lira olacaktı. Ancak inşaatın bitmemesi dolayısıyla maliyeti arttığı için şirketin kârı düşecekti. Şirketin kârı düşmedi, Nisan ayında 19 yaşındaki Erdoğan Polat aynı inşaatın 15. katından düştü! Yetmedi! 6 Eylül 2014'de 10 işçi 32. kattan asansör ile düştü! Hem de bu katliamlar için ortaklık, valilikten inşaat alanını TOKİ sahası gösterip 24 saatlik çalışma izni almıştı. Valilik izini "Kamu yararına" ibaresi ile verdi! Bu da yetmedi, iş güvenliğinden sorumlu şirket, devam eden projelerinin içinde HES şirketlerine de destek verdiği ortaya çıktı. (Söz konusu şirketin sitesinde referanslar sayfası 6 Eylül cinayetinden sonra kapatıldı, erişilemiyor!)

Basın açıklaması sırasında bir muhabirin "En son 9 Nisan'da bir işçi ölmüştü, müsterih misiniz?" sorusuna "bu soruya böyle sorduğunuz için sizi kınıyorum" diye yanıt veren Aziz Torun "biz eğitimleri versek de çalışanların aynı hassasiyeti göstermediğini de biliyoruz." dedi. Evet, haklısın Aziz Torun. İşçiler, kendi bindikleri asansörün ipini kestiler ve asansörün kabinine bindiler. Ancak sen dikkatli ol da, senin ipini de kesmesinler!

Torunlar işçisi: Bu ülkede zengin değilsen ölüm çok ucuz

Mecidiyeköy Torunlar İnşaat'ta 10 işçinin iş cinayetine kurban gitmesi sonucu İnşaat-İş sendikası 8 Eylül gününe bir eylem çağrısı yaptı. İçerideki işçiler inşaat önüne çıkarak eyleme destek verdi. Biz de *Gerçek Gazetesi* olarak Torunlar Center'da çalışmakta olan, işten atılma tehdidi nedeniyle ismini vermek istemeyen bir işçiyle röportaj gerçekleştirdik. Bize katliamı ve patron baskısını anlattı.

İçerideki durum ne?

-İçeride durum şu an sakin. Biz yapılan eylemlere ölen arkadaşlarımızın aileleri için katılıyoruz. Bu insanlar yoksul insanlardır, ezilen tabakadanlardı hepsi.

Daha önce de burada bir iş cinayeti yaşandı, sonrasında bir tedbir alındı mı?

-Daha önce 18 yaşında Vanlı bir arkadaşımız dış cepheden düşerek öldü, Erdoğan Polat'tı ismi. Şimdi bu Torunlar İnşaat'ın sahibi Aziz Torun AK Parti'ye yakın bir insan ve dolayısıyla bu cinayetin üstünü hızlıca kapattılar. Cesedi hemen alıp götürdüler, fazla gündem de olmadı zaten. Erdoğan Polat'ın ölümünden sonra bile bu inşaatla hiçbir önlem alınmadı. Her şey olduğu gibi devam etti. Aynı tas aynı hamam.

Çalışma şartlarınız nasıldı?

-Öncelikle hepimiz taşeronuz, güvencesiz çalışıyorduk. Yalan söylemeyeyim ben 8.00-17.00 çalışıyordum. Ama dün Aziz Torun televizyonda mesai yoktu dedi. Yalan söylüyor, bize zorla mesai yaptırıyordu. Kağıtlar imzalattı. Onun dışında cinayetin olduğu asansör her gün arızalanıyordu. Kazanın olduğu gün sabah saatlerinde bile arıza olmuştu. Her gün arıza veriyordu bu asansörler. Özellikle kazanın olduğu bloktaki asansör daha çok arızalanıyordu. Biz bu asansörlere 20-30 kişi biniyorduk. Koyunlar gibi birbirimize sarılıyorduk. Ben de orada olabilirdim, daha fazla işçi de ölebilirdi o gün.

Peki şu an içeride işçilere yönelik bir baskı var mı?

-Taşeron işçilere, taşeron şirket tarafından baskı uygulanıyor. Eylem yapmayın, açıklama yapmayın, memleketinize gidin, biz sizi çağırırız deniyor işçilere. Biz inşaatın önüne çıkmadan önce bize de "çıkarsanız bir daha işe dönemezsiniz" dendi ama biz yine de çıktık.

Siz inşaat işçiliğine devam edecek misiniz?

-Edeceğim. Başka bir inşaatla devam edeceğim. Yapacak başka bir işim yok, öbür türlü açlıktan ölüyoruz. Ama artık korkuyorum, midem bulanıyor. Enkazın olduğu yere gittim, insanlar paramparça olmuşlar. Düşünün 100 metreden düşmüşler sonuçta. Her tarafa kan sıçramış zaten, organlar yerlerde. Bunun adı katliam, Soma'daki gibi bu da bir katliam. Bu ülkede zengin değilsen ölüm çok ucuz.

8 Eylül

İstanbul Halkalı'da işçi isyanı

13 Mayıs günü Soma'da en az 301 maden işçisi taşeron sisteminin körüklenmesine ve işçi sağlığının boşlanmasına sırtını dayamış olan kapitalist sömürüye kurban gitti. 14 Mayıs günü Tayyip Erdoğan Soma halkınca kovalandı, kendini bir markete atarak canını zor kurtardı, arkasına bakmadan kaçtı.

6 Eylül akşamı Tayyip Erdoğan'ın kankalarından, hırsızlıktan müstafi 17 Aralıkçı bakan Erdoğan Bayraktar'ın gözdelelerinden, "daha yapacak çok işimiz var" sloganıyla 30 Mart'ta yeniden seçilen Kadir Topbaş'ın "iş" arkadaşlarından, TOKİ'nin "iş ortakları"ndan Torunlar Holding'in Mecidiyeköy Ali Sami Yen stadında dikmekte olduğu yeni bir toprak rantı anıtında işçiler 32. kattan yere çakıldılar, 10'u hayatını yitirdi. 8 Eylül günü Halkalı'da Temapark şantiyesinde çalışan yüzlerce, belki de binlerce

inşaat işçisi çalışma koşullarına, şantiye hizmetlerine ve ücret ödemelerine ilişkin şikâyetlerle ayağa kalktı.

Soma'da işçiler kendi ölümlerine kızdılar, devleti kovdular. Halkalı'daki işçiler başka inşaatın çocuklarının ölümünden sonra kalktılar ayağa. Ne dediler? Ücret ödenmiyor! Şantiyede sağlık koşulları korkunç! Tuvaletler girilecek gibi değil! Yemeklerden kurt ve böcek çıkıyor! Üstelik bunlar doktor tavsiyesiyle yapılan yemeklermiş!

Rüzgâr eken fırtına biçer! İşçi katilleri kendi sonlarını hazırlıyorlar. Mesele daha çok kardeşimizi toprağa vermeden, gökdelenlerin üzerinde yükseldiği kent toprağını da, kömürün, bakırın, cevherin bağrından çıkartıldığı kır toprağını da işçinin ortak malı haline getirmektedir.

Fabrikalardan haberler

İşten çıkartmalara hazır olalım

Ben, Bursa-Gemlik'te Çimtaş fabrikasında çalışıyorum. Çalıştığımız şirket, proje üzerine çalışan bir şirket. Yani proje oldukça yoğun çalışıyoruz. Ama projeler bitince işten çıkartmalar başlıyor. Tekrar proje alınca işten çıkarılan işçiler yeniden çağrılıyor. Ancak bu bir çözüm değil.

Fabrikadaki işçilerin büyük bir kısmı huzursuz. Bazıları, hala patrona güven içerisinde. Bizim ekmeğimizi veriyor diye bakıyorlar. Ama o patronlar, bizim alınterimiz üzerinden o büyük projeleri yapıyorlar. Şimdiki projemiz, Körfez köprüsü. Yani, tamamlandığında dünyanın en büyük ikinci köprüsü olacak. Ama tamamlanması demek aynı zamanda bir çok işçinin işten çıkarılması da demek.

Ocak ayında projenin biteceği, işten çıkarmaların başlayacağı söyleniyor. Çalıştığımız fabrika, Türk Metal sendikasına bağlı. Sendikacılar ise herkesin bildiği bu şeyle ilgili daha tek kelime etmediler. Bizler, bıkmadan sabırla birlikte çalıştığımız işçi arkadaşlarımıza o köprülerin bizim alınterimizle yapıldığını anlatmalıyız. İşten çıkarmalara karşı hazır olmalıyız.

Bursa Çimtaş'tan bir metal işçisi

Geminin dümenini patronlardan alalım

Merhaba, ben metal fabrikasında çalışıyorum. Benim ayda iki kere doktora görünmem gereken bir rahatsızlığım vardı. Bu sene içinde, rapor almama rağmen bütün doktora gittiğim günleri yıllık iznimden kestiler. Sebebini sorunca da "daha önce sahte rapor alıp işe gelmiyormuş kimse" diye bir sebep uydurdular. Şimdi ben ailemle vakit geçirmek için izin kullansam paramdan ke-silecek.

Geçen de mesailerimizi kayıt dışı ödedikleri müfettiş denetiminde ortaya çıkınca (tabi bunu da içerden işçi arkadaşlar şikayet etti) mesailerimizi resmi olarak ödemek zorunda kaldılar. Bu sefer de kanunların onlara sağladığı bir hak olarak bir saat yemek molamızı kestiler.

Ben anlamıyorum bu kanunlar neden bir tek bize işlemiyor. Bir direniş olunca hemen polis patronu ve fabrikasını koruyor. Sendikalaşmak da yasal ama işten hemen atılıyor.

Birlikte bu haksızlıklara karşı koymak lazım. Birbirimizin derdine duyarız kalırsak bu iş böyle sürüp gidecek. Biz bir geminin içinde yaşayan işçileriz. Geminin dümenine biz geçmezsek bu kapitalist kaptanlar gemiyi bir yere vurup parçalayacak. O zaman biz de boğulacağız.

Çorlu'dan bir metal işçisi

Patronların keyfini kaçırmaya devam edeceğiz

Grevin ardından Mondelez fabrikasında (Kent Gıda) patronların saldırısı başladı. Grev süresince duran üretimi telafi etmek için çokça fazla mesai yaptırıyorlar. Suratlarından düşen bin parça. Ayrıca, altı öncü arkadaşımızı da işten çıkarttılar. Sebebi ise manidar: "işyerinde düzeni bozmak". Evet, grev onların kurduğu sömürü

düzenini bozuyordu. Grev onların keyfini kaçırdı, büyük bir yenilgi tattılar. Ama biz de gücümüzü gördük. Onların keyfini kaçırmaya devam edeceğiz, şimdiki saldırılarının bizi yıldırmasına izin vermeyeceğiz. Örgütlüsek güçlüyüz!

Mondelez'den bir işçi

Türk Metal taslağından işçiye hakaret

Türk Metal ve Birleşik Metal sendikaları MESS ile yapılacak toplu sözleşme taslağını açıkladılar. Süreç başladı. Türk Metal ve maalesef Birleşik Metal, çoğu sene olduğu gibi en yüksekte taleplerini açıklayıp en sonunda metal patronlarının verdiklerine razı olacak. Ama bir şey dikkatimiz çekiyor. Her ay bir Soma olan Türkiye'de, Türk Metal'in taslağına geçen bir madde Türkiye işçi sınıfına, metal işçilerine bir hakarettir. Taslakta diyor ki, "Toplu İş Sözleşmesinin imzasından itibaren iş kazası geçirilmeyen günlere istinaden sendika üyesi işçilere kademeli olarak; 100 gün için 100 TL net, 200 gün için 150 TL net, 360 gün için 200 TL net" para ödenecek.

Sanki işçiler iş kazalarında birincil dereceden sorumluymuş gibi, sanki patronlar, bütün iş güvenliği tedbirlerini al-

yorlarmış gibi iş kazası geçirmeyen işçilere para ödenecekmiş. 2014 yılının ilk 6 ayında iş cinayetlerinde 1000'e yakın işçi hayatını kaybetti. Daha bu ay içerisinde İstanbul'da bir inşaatda 10 işçi arkadaşımız, 32.kattaki asansörün yere çakılması sonucu hayatlarını kaybettiler. Metal sektöründe bizlerin şahit olduğu, içinde ölümlü de olan iş kazaları var. Bunlara kaza da denmez ya, hepsi cinayet. Durum bu kadar açıkken bir sendikanın görevi iş güvenliğiyle ilgili bütün tedbirlerin alınması için mücadele etmekken, bu madde hakaret değil de nedir arkadaşlar?

Eğer Türk Metal gerçekten bir sendikaysa (Türk Metal'e sendika demek az sayıda düzgün çalışan sendikalara hakarettir) bu hakaret maddesini taslağına koymaz, aynı zamanda işçileri bu meselede zan altına bırakmazdı.

Bursa'dan Türk Metal üyesi bir işçi

Yemekhaneler küçük, molalar kısa

Ben Mepese'de çalışan bir işçiyim. Burada benim gördüğüm işle alakalı sıkıntılar, havalandırmanın yetersizliği, çalışanlara tepeden bakma ve çalışma saatlerinin ağır olması. Örnek vererek, bana soran yok mesaiye kalacak mısın diye. Mesaiye kalacağız, herkes çalışacak gibi işine gelen çalışsın, gelmeyen gitsin, size iş yok bana işçi çok, diyorlar. Bütün işçilerin gözüne baka baka söylüyorlar. Çalışan kimse memnun değil ama herkes borçlu, o yüzden susuyor, örgütlenmekten korkuyor. Düşünün, o tozun pisliğinin içinde bütün gün boğuşuyor ama bu sisteme boyun eğiyor. Kimse sevdiğinden değil tabii. Düzenim bozulmasını, borcumu ödeyeyim diye. Ben şunu gördüm, sadece bizim değil bütün fabrikalarda böyle. Yemekhaneleri

küçük yapıyorlar mesela, insanları yan yana getirmiyorlar. İnsanları bölüm bölüm çıkartıyorlar yemeğe, istirahatleri kısa utuyorlar. Düşünün, yarım saatte yemek mi yiyeceksiniz, sohbet mi edeceksiniz, ne yapılabilir ki! Aslında herkes sıkıntılı, bir şey bekliyor. Biz şunu yaparsak başarılı oluruz diye düşünüyorum: Patroncu değil, emekçi olabilirsek kendi aramızdaki birliği sağlayabilirsek, birinin bizim için bir şey yapmasını beklemeden hep birlikte harekete geçerek başarılı olabiliriz. Sıkıntılarımızı çözebiliriz. Herkese, bütün emekçilere saygılarımla.

Mepese'den bir işçi

Taşeron düzenini yıkacağız

Çağdaş bir kölelik sistemi olan taşeron çalışma biçimi, her geçen gün işçilerin aleyhine birçok sorun ortaya çıkarmaktadır. Maaşların zamanında yatırılmaması, iş güvencesinin olmaması, baskı ve tehdit altında çalışma, görevlendirilen alandan başka bir alanda çalıştırılma, iş güvenliği eksikliği ve sayamayacağımız birçok sorun taşeron çalışma sisteminin olumsuz getirileridir. Tüm bunlar yetmezmiş gibi hem özel sektörde hem de kamu kurumlarında hileli bir biçimde asıl işler de taşerona devredilmekte, açıkça yasalar çiğnemektedir. Bu durum özellikle bizim çalıştığımız kurum olan PTT'de somut bir biçimde yaşanmaktadır. Üstelik yasaları çiğneme hali geçtiğimiz günlerde bir işçi arkadaşımızın idareye yönelik verdiği hukuk savaşı ile gayet net bir biçimde açığa çıkmış, mahkemelerce bile kabul edilmiştir.

20 Nisan'da Düzce PTT'de taşeron işçi olarak çalışan bir işçi arkadaşımız idarenin keyfi tutumuyla işten atılmıştır. Düzce

PTT Müdürlüğü bünyesinde şirket elemanı olarak gelen-giden servisinde çalışan Mustafa Barış Özbek arkadaşımız, Aralık maaşı yatmadığı için 4857 sayılı yasanın 4-34. maddesi uyarınca 11-12 ve 23 Mart 2014 tarihlerinde iş bırakmıştır. Bu yasa maddesine göre bir işçi, maaş ödeme gününden itibaren 20 gün içerisinde ödenmezse iş bırakabilme hakkına sahiptir ve bu iş bırakma nedeniyle de iş akdi feshedilemez. Ancak bu yasa maddesine rağmen PTT idaresi işçi arkadaşımızı uydurma bir takım gerekçelerle işten atmıştır. Bunun üzerine işçi arkadaşımız hakkını aramak için iş mahkemesine başvurmuştur. Yapılan mahkeme sonucu işçi arkadaşımızın haksız yere işten atıldığı tespit edilmiş ve işe iade kararı verilmiştir.

Alınan mahkeme kararındaki esas önemli noktası ise işçi arkadaşımızın kadrolu PTT personeli ile aynı mahiyette işleri yaptığı gerçeğini ortaya koymuş olmasıdır. Evet, özellikle PTT'de çalışan taşeron işçilerin yaptığı hemen hemen bütün işler

kadrolu memurların yaptığı işlerle aynıdır. Kayıtlı kayıtsız mektup postası gönderilerinin dağıtımı, taahhüt ve tebligat yapmak gibi bilimum işler PTT'de asıl işlerdir. Bizler yıllardır yasalara aykırı olarak PTT'nin asıl işlerini yapmaktayız. Üstelik bu gerçekliği, mahkemede verdiği ifade ile kurum müdürü de açıkça onaylamıştır. Bu çelişkili durum nedeniyle mahkeme, davalılar arasındaki ilişkinin muvazaalı olduğunu vurgulamış, işçi arkadaşımızın asıl işveren tarafından yani PTT Genel Müdürlüğü tarafından işe geri alınmasını karara bağlamıştır. Nihayetinde işini yapmadığı iddia edilen arkadaşımız da taşeron şirket tarafından değil PTT teftiş kurulu başkanlığı kararı ile işten atmıştır.

Bizler alınan bu mahkeme kararının taşeron çalışma sistemine karşı verilen mücadeleden oldukça büyük bir önem taşıdığına inanıyoruz. Zira bu karar taşeron işçilerin çalıştıkları iş yerlerinde büyük oranda asıl işleri yaptığımızın bir kanıtıdır. Bu nedenle alınan bu kararın özde tüm

Emekçinin sözü

PTT taşeron işçilerini genelde ise tüm taşeron işçileri yakından ilgilendireceğini, verdikleri hak mücadelelerinde ellerinde bir koz olacağını düşünüyoruz. Talebimiz bir yandan işten atılan arkadaşımızın işe alınması diğer yandan da bu kararın tüm taşeron işçilere duyurulması ve yeni birtakım kazanımlar sağlanabilmesinin önünün açılmasıdır.

Bizler PTT taşeron işçileri olarak uzun süredir taşeron çalışma sistemine karşı önemli bir mücadele yürütüyoruz. En önemli talebimiz kadrolu ve güvenceli bir çalışma hakkına sahip olmaktır. Bu bağlamda hem hukuki alanda hem de sendikal alanda fiili olarak mücadelemizi sürdürmekteyiz. İnanıyoruz ki ülkedeki tüm işçiler bu kölelik düzenine karşı hep birlikte bütünlüklü bir mücadele hattı kurabilirlerse taşeron çalışma sistemini tarihin çöplüğüne gönderebiliriz. Mücadelemiz bu perspektifle kararlıkla sürecek.

Düzce PTT'de çalışan taşeron işçiler

7 Eylül

Deva işçilerinin mücadelesi kararlılıkla sürüyor

Tekirdağ Çerkezköy'de bulunan Deva Holding işçileri sendikal bir mücadele başlatmış ve öncü işçiler asılsız bahaneler gösterilerek işten atılmış. Atılan işçiler fabrika önünde çadır kurarak direnişe geçmişti. Her geçen gün sendikal olduğu için işçilerin iş hakkı feshedilmeye devam ediyor. Bugün sendikalaştığı için işten atılan işçilerin sayısı 24 oldu. 24 işçiden üç tanesi daha altı ayını doldurmuş, iki işçi de sendikaya üye olmak üzere oldukları için işten atılmıştır.

Yönetim çeşitli baskı yöntemleri deneyerek işçilerin direnişini ve içerideki örgütlenmeyi kırmaya çalışıyor. Çalışan işçiler devamlı olarak direnişte olan işçi arkadaşlarını destek amaçlı eylemler yapıyor. İçerideki işçiler alkışlar eşliğinde arkadaşlarıyla konuşmaya gelmiş ve yönetim karşı saldırı olarak branda

ile fabrika etrafını kapatmaya çalışmıştı. Daha sonrasında direnişe destek amaçlı içeride "yemek bırakma" eylemi gerçekleştirildi.

Fabrikada konuştuğumuz işçiler içerideki örgütlenmenin son hızıyla devam ettiğini, atılan işçiler geri alınana kadar ve sendika kabul edilene kadar direnişe devam edeceklerini, mücadeleden vazgeçmeyeceklerini ifade ediyorlar.

Mücadelelerine kararlılıkla devam eden Deva işçileri son olarak 9 Eylül günü Deva Holding'in Halkalı'da bulunan holding binasının önünde bir basın açıklaması düzenlediler. Yapılan açıklamada patronun, fabrika hakkında dedikodu yapmak, performans düşüklüğü gibi gerekçe ve yalanlarla işçileri işten attığını, içeride çalışmaya devam eden işçileri de gruplar halinde ya da bazen teker teker çağırarak işten atmaya teh-

dit ettiği belirtildi. Bazısı 10 yıl, bazısı 16 yıl hatta 28 yıldır çalışan işçiler için ileri sürülen bu gerekçeler, Deva patronunun işçilere karşı işlediği suça kılıf bulma çabasından başka bir şey değildir! Deva işçileri, Deva patronunun, artık işçilere saldırmaktan ve işçilerin neredeyse tamamı sendikada örgütlü olduğu halde sendikayı tanımama tavrından vazgeçmesi gerektiğini ve önümüzdeki dönemde fiili eylemleri giderek arttıracaklarını söylüyor.

Deva işçilerinin örgütlü olduğu Petrol-İş Sendikası bir yandan da hem açıklıkları işe iade davalarıyla hukuki yolları zorlamaya hem de uluslararası dayanışma için başlattıkları girişimlere devam ediyor.

9 Eylül

Yılmaz Tan

Kamu yararı mı, sınıf çıkarı mı?

6 Eylül'de İstanbul'da Torunlar holdinge ait inşaatta asansörün 32. kattan yere çakılmasıyla on işçi öldü. Nisan ayında aynı şantiyede 19 yaşında bir işçi daha ölmüştü. İşçiler asansörün sürekli bozulduğunu ve idareten müdahalelerle çalıştırıldığını üstüne basa basa anlatıyorlar. Bir işçi durumu şöyle özetliyor: "Alımakların (asansör) hepsi uzun süredir kullanılıyor ama hiçbir yenileme yapılmadı. Test yapılmıyor, en fazla tutacağı 10 bin. Görüyoruz ki 10 bin patronlar için işçiden daha kıymetli. (...) patronun derdi bize verdiği parayı geri almaktır, hiçbir iş güvenliği önlemi alınmıyor maliyet olacak diye." Sefalet koşullarındaki işçi koşullarında, bakımsız asansörlerde işçiler aşırı yüklenme baskısı altında adeta çağdaş köle olarak yaşıyorlar. **10 işçinin yaşamını yitirdiği Torun Center projesinde inşaatın erken bitirilmesi ve firmanın kârını artırabilmesi için İstanbul Valiliği tarafından gece-gündüz çalışma izni projesinde "kamu yararı" bulunması gerekçesiyle verildiği ortaya çıktı.**

İnşaatta 10 işçinin göz göre göre ölüme yollanması bize şunu açıkça göstermiştir: Burjuvazi artık özelleştirme ve taşeronlaştırma uygulamaları ile günümüz ekonomik kriz koşullarında bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de sömürüyü artırma amacıyla hiçbir sınır tanımamaktadır. Türkiye, raporlarda "iş kazaları" olarak geçen iş cinayetlerinde dünyada üçüncü, Avrupa'da ise birinci sırada yer almaktadır. 2002-2013 yılları arasında yaşanan toplam 880 bin iş kazasında 13 bin 442 işçi yaşamını yitirmiştir.

Dünyada olduğu gibi Türkiye'de de burjuvazinin taşeronlaşmayı artırmasının arkasında yapısal ve uzun süredir devam eden bir etken yatıyor: birçok sektörde azalan kârlılık. Bu nedenle sermayedarlar son yıllarda enerji ve inşaat yatırımlarına yöneliyorlar. Türkiye'de toplam yatırımların neredeyse yarısı inşaat sektörüne yapılıyor. Zira bu yatırımlar yoğun emek gücü kullanımına dayanıyor ve daha fazla sömürü ile daha fazla kârlılık vaat ediyor. Bu bakımdan yaşanan faciaları sadece patronların para hırsı ile açıklamak da, solda da yaygın olan "AKP"li müteahhit zihniyetinin bir sonucu olarak değerlendirmek de hedef şaşırtmaktan başka bir işe yaramaz. Öte yandan işgücü maliyetlerini kısacağız diye hiçbir güvenlik önlemi alınmaması burjuvalar için işçilerin yaşamlarının hiçbir değeri olmadığını ve hiçbir şeyden korkmadıklarını da gösteriyor. Denetim yapan devlet müfettişlerinin parasını onlar veriyor, çıkartılan kanunları uygulamıyorlar. İşgüvenliği sorununu sadece işçinin üzerine yıkıyorlar. Korkuyorlar çünkü – bu da işin ikinci boyutu – biliyorlar ki yanlarında devlet gücü var. İşçileri değil, sermayenin mülkünü koruyor devlet. O takdirde kendi döneminde en çok iş cinayetlerinin yaşandığı AKP hükümeti de bu katliamın sorumlusudur.

Bu tespitler bize meselenin salt bir insan hakkı, zihniyet ve haysiyet meselesi olmaktan çok, sınıfsal bir mesele olduğunu gösteriyor. Öyleyse mücadele de sınıfsal temelde yapılmalı. Devleti "sosyal" olmaya çağırmanın günümüz koşullarında bir karşılığı yok. Soma katliamı sonrası Türk-İş genel başkanı ülkeyi yönetenlerin yarım asırdır işçi lehine karar çıkarmadığını itiraf ettikten sonra bakın ne diyor: "meclis patron ve sermaye ağırlıklı. Bu mecliste işçiler lehine bir karar çıkması dün de beklenmedi, bugün de beklenmez" (*Milliyet*, 24.05.2014).

Türk-İş başkanının kendisinin yarım asırlık bilançosu, "demokratik" denetim talebinin, yani işçi sınıfı ile burjuvazi arasında insan hakları temelinde, "kamu yararına" dayalı bir ortaklık bulunabileceği hayalinin ne kadar gerçeklikten uzak olduğunu açıkça gösteriyor. Üstelik toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan emekçiler ve ezilenler arasında da hayali beklentiler yaratarak adeta afyon işlevi görüyor. Dolayısıyla "demokratik" denetim talebi işçi sınıfı ile burjuvazi arasında insan hakları temelinde "kamu yararı" bulunabileceğini ima etmesiyle toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan emekçiler ve ezilenler arasında sadece afyon işlevi görüyor. İşçiler mücadele ettiklerinde acil ihtiyaçlarını zaten "kamulaştırılsın" ya da "taşeron yasaklansın" talepleriyle dile getiriyorlar. Bize düşen, mücadelenin "bu daha başlangıç" olarak kalmaması için ancak işçi denetimi altında kamulaştırma talebi ile ve işçi/emekçi hükümetini hedefleyen, devletten ve sermayeden bağımsız bir emek cephesi örerek zafere ulaşması için çabalamak.

Manisa Standart Profil fabrikası önündeki direniş çadırı kaldırıldı

Sendikaya üye oldukları için işten atılan ve 13 Mayıs 2013'ten beri fabrika önünde mücadelelerine devam eden Standart Profil işçilerinin direniş çadırları sendika yönetiminin kararı ile kaldırıldı.

Genel merkez tarafından yapılan basın açıklamasında direniş çadırının kaldırılması ile Standart Profil Ege'de örgütlenmenin yeni bir döneme girdiği iddia edildi. Yapılan açıklamada işten atılan işçilerin geri alınması için işverenlerle görüşmelerin sürdürüldüğü ve direniş çadırında mücadelelerini sürdüren işçilerin mağdur edilmemesi için çadırın 1 Eylül'den itibaren kaldırılması kararı alındığı vurgulandı.

Petrol İş yöneticileri, Standart Profil Ege'deki örgütlenme çalışmalarının Manisa merkezde kurulu olan örgütlenme bürosu vasıtasıyla devam edeceğini belirttiler. Ayrıca işten atılan ve direniş çadırında mücadelelerini sürdüren 17 işçinin de Petrol-İş tarafından işe yerleştirileceği vurgulandı. Alınan karar üzerine fabrika önünde bekleyen işçiler direniş çadırını kaldırdı.

3 Eylül

Park bahçe işçileri taşerona karşı alanlarda

İzmir Büyükşehir Belediyesi bünyesine bağlı park ve bahçelerde çalışan İzenjeri işçileri 4 Eylül Perşembe günü sabah mesailerine başlamayarak "Taşerona Hayır" eylemi gerçekleştirdi. Sabah 08.30'da Konak'ta toplanan bine yakın işçi ve aileleri sloganlar eşliğinde Büyükşehir Belediyesi önüne kadar kısa bir yürüyüş gerçekleştirdi. Burada DİSK/Genel-İş yöneticilerinin açıklamalarıyla devam eden eylemde ilk sözü DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı olarak tüm siyasi partileri mücadelesine destek olmaya çağırdı. Ardından Genel-İş 2 No'lu şube başkanı Taner Şanlı işçilere hitaben bir konuşma yaptı.

Geçtiğimiz Temmuz ayında İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin temizlik ve çevre düzenlemesi ihalesinde, Belediye şirketi olan ve halihazırda işi yapmakta olan İzenjeri ile aynı teklifi veren Dermar şirketi ihaleyi kazanmıştı. Bu gelişme sonucunda 1 Ekim'de 1170 İzenjeri işçisi işsiz kalma tehlikesi ile karşı karşıya kaldı. Belediye işçisi DİP'ilerin yayınladıkları Belediye Emekçisinin Sesi

bülteninde defalarca konu edilen tehlike, bugün park ve bahçe işçilerinin kapısına dayanmış durumda. Belediye işi yapmakta olan işçilerin bilgisinin aksine İzmir Büyükşehir Belediyesi, hizmetlerinin tamamını kendi bünyesindeki taşeron şirketlere vermekte. Şirket belediyenin olunca işçide de yanlış bir algı oluşmakta. Yaşanan bu durum gösteriyor ki belediye işlerini yapan işçilerin taşeron çalışmaktan dolayı iş güvenceleri bulunmamakta. Haftada bir yapılan eylemlerle ilerleyen süreç 1 Ekim günü yaklaşırken sertleşeceğe benziyor.

Görüştüğümüz bir emekçi arkadaş durumu özetliyor aslında: "Başımıza gelen bu olay AKP - muhalif belediye kavgası olarak gösterilmeye çalışılıyor. Aslında İzenjeri şirketi de bir nevi taşeron. Bu mevzuata karşı topyekün mücadele etmezsek, bu ihale sürecinde kazansak bile uzun vadede kaybeden biz olacağız. Taşeron topyekün yasaklanmalı."

4 Eylül

Rosa Luxemburg Eğitim Kampı

Kamp ateşinin değil yoldaşlığının

Devrimci İşçi Partisi, bu yıl beşincisini düzenlediği uluslararası eğitim kampını, Lenin ve Trotskiy'nin ardından bu kez de tarihin tanıdığı en büyük kadın devrimciyi, Rosa Luxemburg'u onur konuğu yaparak 27-31 Ağustos tarihleri arasında gerçekleştirdi. I. Dünya Savaşı'nın 100. yılında, emperyalist savaşa karşı Karl Liebknecht ile birlikte enternasyonalizmin bayrağını yükselten Rosa Luxemburg'a adadığımız kampımız, DEYK (Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluş Koordinasyonu -CRFI) içerisindeki kardeş partilerimiz PO (Arjantin), EEK (Yunanistan) ve PCL'nin (İtalya) yanı sıra Akıntıya Karşı (Ukrayna) ve Neos Anthropos - Yeni İnsan'dan (Kıbrıs) da yoldaşlarımızın katılımı ile tam anla-

nyla bir enternasyonalizm şölenine dönüştü.

Yoğun eğitim, canlı tartışmalar

Yaz boyunca kampa hazırlık amacıyla yapılan eğitim faaliyetleri, kamp sırasında devrimci Marksistler açısından I. Dünya Savaşı'nın değerlendirilmesi, Rosa Luxemburg'un hayatı, emperyalizm karşısındaki tutumu ve Marksizm içerisinde yeri gibi başlıklarda yapılan seminerlerle taçlandırıldı. Geçtiğimiz yıl kampımızı milyonlarla birlikte meydanları doldurduğumuz, barikatlarda direndiğimiz günlerin hemen ardından, halk isyanının içinden geçerek gerçekleştirmiş, isyanın dinamiklerini sıcağı sıcağına tartışmıştık. O zamandan sonra neler neler olmadı ki? Düze-

nin pisliklerini bir anda ortaya saçan 17 Aralık süreci, Erdoğan'ı geriletmek için sandıktan başka bir yol tutmak gerektiğini görmek isteyen her göze gösteren 30 Mart seçimleri, Soma katliamı, şimdi de cumhurbaşkanı seçimi... Bu kadar önemli bir dönemin içinden geçtiğimiz için de Rosa Luxemburg Eğitim Kampı'nda, bir yandan Marksist teori ve tarih açısından donanımımızı artırırken, diğer yandan da onun kılavuzluğunda, son bir yılın değerlendirmesini yaparak bundan sonra önümüzde duran görevleri hep birlikte tartıştık.

Kamp eğitimlerimiz elbette sadece seminerlerle de sınırlı değildi. Kadın kurtuluş mücadelesinin güncel meselelerinin ve DİP'in yaklaşımının tartışılmasından işyeri örgütlenmesi ve işçi bültenleri ile gerçekleştirdiğimiz faaliyetlere, halk isyanının en önemli kesimlerinden birisi olan 90'lıları sınıf siyaseti çizgisine kazanmak için gençlik alanındaki mücadeleden ajitasyon ve propaganda yöntemlerine, grev, direniş ziyaretleri sırasında ve eylem alanında duruştan sosyal medya kullanımı, haber yazımı ve fotoğraf çekimine çok farklı konuların ele alındığını atölyelerimiz, pratik faaliyeti daha da ileriye taşıma motivasyonu ile son derece canlı ve verimli geçti.

Enternasyonalizm şöleni

Üç kitadan kardeş partilerden, dost uluslararası örgütlerden yoldaşlarımız da aramızdaydı kamp boyunca. İtalya'dan PCL (Komünist İşçi Partisi), Yunanistan'dan EEK (Devrimci İşçi Partisi), Arjantin'den PO'nun (İşçi Partisi) yanı sıra, Ukrayna'dan Akıntıya Karşı ve Kıbrıs'tan Neos Anthropos'un (Yeni İnsan) katılımıyla bir uluslararası oturum gerçekleştirdik. Dünyanın bir ucunda aynı amaç uğruna mücadele ettiğimiz yoldaşlarımızın deneyimlerini dinledik, birbiri-

mizden öğrenmek için olduk, dünya çapında görüştük. Öyle ki bir oturum daha yaptık!

Ukrayna Akıntıya Karşı Şahin, ABD ve AB emperyalizmine üzerine oynadığı oyunu na'daki mücadeleyi anlatan Pablo Giachello, son sene büyük başarının arkasında usanmadan uzun yıllardır politikasının yattığını aramızdaki Salta eyaleti paylaşımımız Julio Quintana, PCL krizi esnasına başlayan başkentinde yüzde 30 ile emperyalizmle sonuçlanmış oldu. PO'nun parlamenter mücadelesinin geliştirilmesi ve araç olarak kullandığımız yoldaşımız Ottaviano Laşanan ekonomik krize karşı bir hareketlilik görülmesi lerin ihanetine ve solun ilğine bağladı. Kendi parti işçi sınıfının mücadelesinde yer alan tek s-

Nice yaşlara Gerçek!

Kampın son günü, hep birlikte tiyatroya, müziğe doymadan önce bir de küçük kutlamamız vardı. Gazetemizin bir sonraki sayısı, 60. sayı olacak yani Gerçek 5. yaşını dolduracak. Hep birlikte olunca bir de pasta keserek erken doğumgünü kutlaması yaptık Gerçek için. Kutlama sırasında konuşma yapan yoldaşımız,

eğer gazetemiz her gün daha fazla işçi havzasına girmiyor, her sayıda daha fazla işçiye emekçiye ulaşmıyor olsaydı, bu kutlamanın basit bir yıldönümü olacağını, ancak durmaksızın işçiler arasında örgütlenip her gün daha fazla işçiye sınıfın Gerçek'lerini ulaştırdığı için anlamlı olduğunu söyledi.

Andrey Bra

ğın sıcaklığıyla mücadeleye!

tını izdi. EEK'i temsilen kampımıza katılan Thalia yoldaşımız özel olarak Yunanistan'da ve bir bütün olarak Avrupa'da derinleşen ekonomik ve politik kriz karşısında EEK'in sorununun Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri ile çözülebileceğini vurgulayan tek parti olduğuna vurgu yaptı. Kıbrıs'tan Neos Antropos adına konuşan Aziz Şah ise, İsrail-Gazze savaşının aynı zamanda Afrodit gaz yatakları üzerine bir savaş olduğunu vurgulayarak bugün Kıbrıs'ta Alman emperyalizminin hâkimiyetine karşı

merak ettiklerimizi soru- cevaplarımız üzerine tartış- tırmayı yetmedi, bir ikincisini

Arjantin'den yoldaşımız Yuri emperyalizminin Ukrayna'da faşizme karşı Ukrayna'da. Partido Obrero'dan tartışimlerde elde ettikleri sonuçta PO'nun bıkmadan tartıştığı bağımsız sınıf mücadelesini anlattı. Arjantin'in kuzeybatısında parlamentosu üyesi yoldaş O'nun bu eyalette 2001 yılı başının bugün eyalette birinci parti haline geldiğini aktardıktan sonra, tartışimleri nasıl sınıf mücadelesine güçlendirilmesi için bir tartışma anlattı. İtalya PCL'den tartışma, ülkede yedi yıldır yaşanan işçi sınıfında fazla emperyalizmi sendikal önderlik burjuvazi ile sınıf işbirliği tartışisi PCL'nin İtalya'da tartışiminde sınıf bağımsızlığı tartışisi güç olduğunun al-

şı mücadelenin önemine dikkat çekti. İranlı bir yoldaşımız ise İran'ın ABD emperyalizmi ile karşı karşıya gelmek bakımından Ortadoğu'nun öteki devletlerinden farklı bir konuma sahip olmakla birlikte gerici bir devlet olduğunu, bu devlete karşı halk isyanının küçümsenmemesi gerektiğini anlattı.

Canlı tartışmaların yapıldığı oturum Enternasyonal Marşı eşliğinde büyük bir coşku ile sona erdi.

Devrimci sanat olmazsa olmaz

Rosa Luxemburg Eğitim Kampı, birlikte teorik pratik donanımımızı arttırmanın yanı sıra sanat alanında da birlikte ürettiğimiz, sanatın da devrimci pratikle yoğrulduğu günlerle doluydu. Hep birlikte Margarethe von Trotta'nın "Rosa Luxemburg" filmi izleyip tartıştık. Yoldaşımız Mikail Yakut'un akordeonu farklı coğrafyaların ezgilerini kampın katılımcılarıyla buluşturdu. Kamp boyunca müzik atölyesinde yapılan çalışmalar, kampın son gecesi sergilendi, farklı dillerde söylenen şarkılar bu kez çeviriye ihtiyaç duymadan müziğin evrensel dili ile birleştirdi herkesi.

Tiyatrocu yoldaşımız İbrahim Emin Ege, Müşfik Kenter'in "Bir Garip Orhan Veli" isim-

li tek kişilik oyunu ile doğumunun 100. yılında Orhan Veli'yi getirdi aramıza. Tiyatro atölyesi tarafından metni de dahil tamamı kamp sırasında hazırlanan diğer oyun, 2017 yılına götürdü bizi. Ekim Devrimi'nin 100. yılında Türkiye topraklarında devrim olmuş, burjuvazinin ve onun temsilcilerinin, esir alındıktan sonra işçilere, emekçilere, ezilenlere karşı işledikleri suçlar için bir hesap vermelerini izledik büyük bir keyifle.

Ve elbette şarkılarımıza, türkülerimize yoldaşların birbirine sıkıca kenetlenmiş elleri ile halaylar eşlik etti.

Rosa Luxemburg Eğitim Kampı, birçok farklı sektörden işçileri, liselerden üniversitelere kadar gençleri, mücadelenin hep ön saflarında olan kadınları bir araya getirdi. Herkesin birlikte hem

öğrenip hem eğlendiği, hem öğretmen hem öğrenci olduğu, kolektif bir biçimde yeteneklerini sergilediği hatta keşfettiği, gelecek mücadeleler için birlikte güç ve moral depoladığı, yoldaşlığın sıcaklığını doyasıya yaşadığı dolu dolu beş gün! Ve bu beş günün ardından şimdi fabrikalarımıza, işyerlerimize, kampüslerimize, okullarımıza, mahallelerimize döndük. Dostların arasından güneşin sofrasından mücadelenin içine! Daha da güçlü, daha da büyük bir azimle!

ajevskiy'i de unutmadık

Kampımızın dördüncü günü yani 30 Ağustos, Ukrayna'da faşist Sağ Sektör tarafından Odesa'daki sendika binasının yakılması sonucu 47 kişiyle birlikte yaşamını yitiren Andrey Brajevskiy'nin doğumgünüydü. O gün Andrey'in Türkçe ve Rusça olarak "İşçi sınıfının anti-faşist, anti-emperyalist, sosyalist mücadelesinde yaşayacaksınız" yazılı resmi kampımızda, Arjantin'de sendika çeteleri tarafından öl-

dürülen yoldaşımız Mariano Ferreyra'nın resmi ile birlikte yerini aldı. Sabah ilk oturum da Andrey şahsında kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadelede yaşamını yitirenlerin anısına saygı duruşu ile başladı ve Ukrayna'dan gelen, Akıntıya Karşı örgütüne mensup yoldaşımız Yuri Şahin anma konuşmasını yaptı. Yoldaşımız, yaptığı konuşmasında bu katliamdan sadece Nazi gruplarının değil, Ukrayna hü-

kümetinin de sorumlu olduğunu söyledi. Bu katliamın Odesa ve Ukrayna'da direnişi engellemek için yapıldığını, maalesef başarılı da olduğunu, bunun sonucunda kitle mücadelesinin büyük ölçüde yok olduğunu, sadece silahlı mücadele kaldığını belirtti. Andrey'in faşizme karşı mücadele etmek için kurulan halk milislerinde yer aldığını ve bu yola hayatı pahasına çıktığını belirtti.

Çankaya'da zor yıllar

Bütün ek işler de tamamlandı, yeni cumhurbaşkanı kendine bir sadık bende tayin etti, devir teslim, mecliste yemin, resepsiyonlar... Sonunda Erdoğan herhalde 1 Eylül günü derin bir nefes almış, "neyse her şeyi atlattık, Çankaya'ya çıktık" demiştir. Gezi ile başlayan halk isyanı, 17 ve 25 Aralık fevlekeleri, bitmek tükenmek bilmeyen tapeler, "ah 30 Mart'a bir kazasız belası ulaşsak" duygusu, tam düze çıkmışken Soma katliamı ve Soma halkının Erdoğan'ı kovması... Ne çok yara bere aldı Erdoğan son bir yıl içinde! Ama işte sonunda Çankaya'ya çıktı ya!

Aynı tarihlerde başka mekânlarda başka insanlar da derin nefesler alıyordu muhtemelen. Mustafa Koç, TÜSİAD'ın incelikli stratejisini ustalıkla uygulayıp büyük bir felâketi atlattığı olmanın, "Türkiye'nin istikrarını ve geleceğini sağlama almanın" huzurunu yaşıyordu muhtemelen. Kolay iş mi? Bütün dostları tarafından terk edilmiş bir düşmanını ayakta tutacaksınız, sokaklar "katil" ve "hırsız" sloganlarıyla yankılanırken bir de üstüne üstlük adamı ödüllendirir gibi Çankaya'ya, devletin zirvesine çıkartacaksınız. Bunu yapmak için bir yandan Fethullah Gülen'in elini tutacaksınız 25 Mart tapelerini yayımlamasın diye. Bir yandan Ergenekon ile Erdoğan'ın arasını bulmaya çalışacaksınız, Ergenekoncuların tahliyesini

sağlayacaksınız. Bütün bunlar niye? Çünkü Erdoğan denen düşman düşerse, Gezi ile başlayan halk isyanından da daha büyük bir halk hareketi başlayabilir. Devletin baskı aygıtlarının (askerin, polisin, yargının vb.) delik deşik olduğu bir dönemde bu bir devrimle dahi sonuçlanabilir. Daha da yakın olasılık, Erdoğan'ın düşmesiyle birlikte Türkiye büyük bir istikrarsızlık dönemine gireceği için sıcak para çekilir, büyük bir ekonomik kriz patlak verebilir. "Erdoğan'ı Çankaya'ya havale ettik ve bütün bunları atlattık" diye nasıl derin bir nefes almıştır Mustafa Koç. Şimdi Koç ve TÜSİAD yeni planlarını hazırlıyor olmalı: Erdoğan'ı nasıl protokolle sınırlı bir cumhurbaşkanı haline getiririz? İşleri zor!

Diş bileyenler kulübü

Derin bir nefes alanların yanı sıra bir de Gezi ile başlayan halk isyanının Türkiye politikasında yarattığı depremin etkisi altında Erdoğan'dan kopan ve onu ellerinden kaçırmış olmak dolayısıyla şu sıralarda diş bileyenler var.

ABD emperyalizmi 1 Mart 2003 Irak savaşı oylamasından IBSİD'e (İŞİD) verilen desteğe kadar AKP ile kan uyuşmazlığı içinde olduğu halde "model ortaklık" çerçevesinde birlikte çalışmak zorunda olduğu bu lidere beyzbol sopası sallıyor.

En son NATO toplantısında IBSİD'e karşı on ülkenin katıldığı bir ortaklık kurulmuş olması, bu on ülke arasında yer alan Türkiye'den açıkça sınır kontrollerinin uygulanmasının istenmesi, Obama yönetimiyle Erdoğan arasında nasıl da uyuşmazlıklarla dolu bir ilişki olduğunu bir daha ortaya koymuş olmaktadır.

Fethullah Gülen "vatanın" (ve cemaatin kapitalistlerinin) âli menfaatleri icabı, savaş hiç olmadık bir yerde durdu. Ama bu tam tamına şu demektir: savaşa yeniden başlayacağı günü ipe çekmektedir.

Laik eğilimli kitleler içinde 2007'den halk isyanına kadar Erdoğan'ın borazanı rolünü oynayan sağ ve sol liberallerin en yüzszüleri dışında çoğunluğu kendilerine prestij (ve elbette kariyer ve para) getirecek yeni kapılar arıyorlar. Bunlar bütün kariyerlerini üzerinde inşa ettikleri sözde çığır açıcı Türkiye analizini (merkez-çevre veya devlet-sivil toplum analizi) yerle bir ettiği için Erdoğan'a ateş püskürüyor olmalı.

AKP içinde başını Gül ile Arınç'ın çektiği bir muhalefetin ne kadar dolmuş olduğunu ise Hayrünnisa Gül bir devlet davetinde "intifada başlatacağımı" söyleyerek ortaya koymuştur.

Atmosferin ne kadar değiştiğini, Genelkurmay Başkanı Necdet Özel'in bile resepsiyonda gazetecilere "biz yol haritasından haberdar değiliz" diye yakınması belli ediyor. Ya da Erdoğan adli yıl açılışına ilişkin Barolar Birliği Başkanı Metin Feyzioğlu'nu dışlamak isteyince Yargıtay'ın (oyçokluğu ile de olsa) bu talebi geri çevirmesi.

Zamanlama

Demek ki önümüzdeki dönem Erdoğan ve AKP için hiç de kolay geçmeyecek. Ancak sarsıntının hemen başlaması beklenmemeli. Bunun nedeni seçimler. Türkiye'nin

10 ay sonra genel seçimlere gidiyor olması, birçok kesimin elini dikkatli oynamasına yol açacaktır. İster Fethullah Gülen, ister Mustafa Koç, ister başkaları, düzen güçleri içinden kimse Tayyip Erdoğan'ın altını kazıyacak olan bir alternatif gücün oluşturulmasında AKP'nin içindeki muhalifleri görmezlikten gelmek istemez.

Gül ile Arınç'ın, yani "ağabeyler" in, yanlarına üç dönem küskünlerini ve memnuniyetsizleri de alarak "yeniyetmeler" e karşı mücadele bayrağı açması ise seçimleri beklemek zorundadır. 2015 genel seçimleri, AKP için önemli bir sınavdır. Başında Erdoğan'ın olmadığı bir AKP ilk kez yarışacaktır. Erdoğan açısından ise başkanlık sistemini yetki gaspı yoluyla değil anayasa değişikliği ile elde etmenin olanaklarını yaratabilecek bir seçimdir bu. Öyleyse hiçbir AKP'li, parti içindeki prestijini bütünüyle yitirmeyi göze almadan 2015 seçimleri ve o seçimlerden sonra Eylül ayında toplanacak olan Parti Kongresi öncesinde muhalefet bayrağını kaldıramaz.

Demek ki, Türkiye'nin siyasi hayatının gelişmesi açısından 2015 seçimleri öncesi ve sonrası keskin hatlarla birbirinden ayrılma potansiyeli taşıyor. Haziran 2015 öncesi geçmişin son perdesi olacaktır. Erdoğan kendi borazanı olan bir başbakan aracılığıyla Türkiye'yi yönetmenin keyfini sürdürebilir. Ama seçim sonrası başka bir dönem açılacaktır. Erdoğan'a diş bileyenler kulübünün elini bağlayan bir şey kalmayınca, geleceğin ilk perdesi açılacaktır.

Bütün bunlar, yukarıda, tepede, kapitalist toplumun hâkim sınıfları içinde var olan çelişkilerin analizinin bizi götürdüğü yerdir. Elbette kriz çok daha erken başlayabilir. Türkiye bir halk isyanı yaşamış bir ülkedir. Türkiye Soma'yı yaşamış bir ülkedir. Türkiye ezilen Kürt halkının Ortadoğu'nun bağrında yaşanan büyük sarsıntıların içinde yolunu aradığı bir ülkedir. Sarsıntı çok daha erken gelebilir.

Kitap tanıtımı

Ötekilerin Sofrası: Saraylardan Uzak Lezzetler

Temmuz ayında Epos Yayınları'ndan Saraylardan Uzak Lezzetler Ötekilerin Sofrası isimli bir yemek kitabı yayınlandı. Anadolu'nun doğal yaşam tarzında yapılabilen sıradan ve ucuz yemek tariflerinin yer aldığı bu kitap, sınıflı toplumda insanın en temel ihtiyaçlarının karşılanması açısından nasıl derin bir ayırım olduğunu çarpıcı bir şekilde ortaya koyuyor. Bu kitabın tanıtımını lüks otellerde, restoranlarda uzun saatler çalışıp belki de hiçbir zaman yiyemeyeceği yemeklerle zenginlerin sofrasını hazırlayan bir emekçinin kaleminden okuyucularımıza sunuyoruz. Devrimci İşçi Partisi bu bakımdan şanslı bir partidir: Ramazan yoldaşımız, partimizde örgütlü yemek pişirme uzmanı dört militandan biridir.

"Bana ne yediğini söyle sana kim olduğunu söyleyeyim" Brillat Savarin'in çok sevdiğim bir sözüdür. Yediklerinizin aslında hangi sınıfa ait olduğunuzu gösterdiğini ifade eden çok güzel bir sözdür. Yaşadığımız bu 21. yüzyılda insanların yediği yemekler hangi sınıfa ait olduğunu gösterir.

Geçenlerde bir yoldaşımın önerdiği, daha önce dikkatimi çekmeyen "Ötekilerin Sofrası, Saraylardan Uzak Lezzetler" adlı bir yemek kitabı geçti elim.

Yazar Vural Cömert. Yazarın bu ilk ki-

tabı. Anadolu'nun değişik bölgelerinden kuşaklar boyunca yoksul insanların zor durumda kalıp yaptığı lezzetli, etsiz, güzel tariflerin yer aldığı bir yemek kitabı. Aslında kitabın önemi şuradan ortaya çıkıyor. Tarihin bir dönemi üzerinden saraylılar ve sıradan halkın arasındaki farkları gözler önüne seriyor. Osmanlı döneminde saraylarda padişah, hünkar beğendi, kuzu çevirme gibi en pahalı yemekleri yerken halk bulgur pilavı, salçalı kabak, fasulye gibi yemeklerle yetinmekteydi. Halbuki kuzuyu da, ineği

de besleyen halkın ta kendisiydi. Ama onu tüketen, üretenler değil saraylarda yaşayan elit sömürücü kimselerdi. Onlar süslenmiş, en pahalı baharatlarla tatlandırılmış yemekleri yerken yoksul halk yine evinde, Anadolu'nun değişik bölgelerinde abartısız, masrafsız yemekler yapıyordu. Daha doğrusu evde ne varsa onu yiyordu. Yazarın önsözündeki yazısında dediği gibi: "Anadolu kadınlarının amacı çok basitti. Sabah, öğlen, akşam evdeki nüfusu elde ne varsa en iyi biçimde değerlendirerek, en ekonomik

biçimde doyurmak"

Yemekle ilgili bu sınıfsal ayırım dünyanın her yerinde görülmektedir. Aslında günümüz şartlarında da pek değişen bir durum yok. Sınıfsal ayırım mutfaklarda hala devam ediyor. Halk zorunlu nedenlerle bir nevi vejetaryen olmuştur. Tabii ayda yılda bir mutfağına giren bir gıdım eti saymazsak. Aslında dünyanın her tarafındaki yoksul halk bir nevi vejetaryen sayılır, sizce de öyle değil mi?

Ramazan Tuncer

Dördüncü Recep Tayyip Erdoğan hükümeti

Tayyip Erdoğan bugüne kadar üç hükümet kurmuştu: 2003-2007, 2007-2011 ve 2011'den cumhurbaşkanı olana kadar. Şimdi artık başbakan değil, ama kurulan yeni hükümet her bakımdan "Dördüncü Recep Tayyip Erdoğan hükümeti"!

Her şey, Ahmet Davutoğlu'nun başbakanlığının, bakanlar kurulu listesinin, hatta hükümet programının 10 Ağustos'tan çok önce tek bir elden hazırlanmış olduğunu gösteriyor. Ahmet Davutoğlu parlamenter sistemin klasik anlamda başbakanı değildir. Hükümet de normal bir parlamenter düzen hükümeti değildir. Bu heyet Tayyip Erdoğan'ın uzantısı olarak iş görecektir bir kabinedir.

Davutoğlu tam da bunun için seçilmiştir. Erdoğan'ın kendisiyle en ufak bir sürtüşme yaratmaya-

cak bir başbakana ihtiyacı vardı. Türkiye tarihinin en başarısız dışişleri bakanını görevden almak yerine terfi ettirerek avucunun sıkıca içine almış olmaktadır. Örgütle ilişkisi olmayan, kendi hizbini dahi oluşturamayacak olan bu teknisyen Erdoğan için biçilmiş kaftandır. Erdoğan yetki gaspıyla başkanlık sistemi oluşturmaya girişirken, yandaş basınına kendisi için "reis" dedirttiğine göre, oldu olacak Davutoğlu'na da "reis vekili" dedirtmek için talimat vermedir!

Tayyip Erdoğan'ın fedaisi

Yeni kabinede en önemli yenilik Yalçın Akdoğan'ın hem de en tepeden hükümete girmesidir. Erdoğan'a danışmanlık, ardından milletvekilliği derken Akdoğan

şimdi de başbakan yardımcısı olmuştur. Bu atamanın önemi, Akdoğan'ın Gül'e ve Arınç'a hiç de gizli olmayan saldırısından sonra gelmesinde yatıyor. (Okuyucularımız *Gerçek* gazetesinin internet sitesinde "Dakika Bir, Gol Bir" yazısında bu saldırının analizini okuyabilirler.) Arınç bu saldırı üzerine Akdoğan'ı ima ederek "yeniyetmeler" sözünü kullanmış, Akdoğan da buna "ben dünün çocuğu değilim" manasına gelecek cümlelerle cevap vermişti. Yani işin mahalle kavgasına dönüşmesine ramak kalmıştı. Şimdi Bülent Arınç ile Yalçın Akdoğan, her ikisi de başbakan yardımcısı sıfatıyla yan yana aynı kabinede oturuyor!

Öteki iki başbakan yardımcısı da aynı şekilde dikkat çekici. Erdoğan'ın övünmekten bir hal olduğu büyük "ekonomik başarı"nın mimarı Ali Babacan'ın yanı sıra kabineye Numan Kurtulmuş da girdi. Buradaki güzellik, uluslararası sermaye çevrelerinin kendileri için bir güvence olara gördüğü Babacan'ın Merkez Bankası'nın bağımsızlığını savunarak Erdoğan'ın düşük faiz baskısına karşı bir barikat oluşturmasına karşılık, Kurtulmuş'un bu meselelerde Erdoğan'la aynı çizgide olması. Karşıt görüşlerin savunucuları aynı kabinede iş yapacak!

Bu iki ikilinin karşılıklı kaderi sembolik olarak AKP'nin geleceğini belirleyecek. Arınç ile Babacan eskinin temsilcileri: AKP'nin daha kolektif bir liderlik üslubuna dayandığı bir dönemin. Akdoğan ile Kurtulmuş ise "kişiye tapınma" döneminin. Muhtemeldir ki, 2015 seçimlerinden sonra Arınç ve Babacan görevden alınacaktır. Bu o anlamıyla bir geçiş kabinesidir.

Sungur Savran

HDP nereye?

Geçen sayımızda yayınlanan köşe yazımız şöyle bitiyordu: "Şimdi Erdoğan ile HDP'nin ilişkilerini hep birlikte izleyeceğiz. Demirtaş'a oy verenlere daha da büyük görev düşüyor!"

Demirtaş'a oy verenlerin görevi erken başladı! Önce Erdoğan'ın meclisteki yemin töreni sırasında yaşanan rezale. Tayyip Erdoğan bütünüyle yalan bir yemin ederken HDP'liler bu yalana tanıklık etmeye gidiyor. Gittikleri yetmiyormuş gibi Tayyip Erdoğan'ı ayakta karşılıyor. Karşıladıkları yetmezmiş gibi bir bölümü ayakta alkışlıyor. Alkışladıkları yetmezmiş gibi parti başkanları Selahattin Demirtaş, CHP Grup Başkanvekili Engin Altay'ın kendisine usul sözü verilmeyince içtüzük kitapçığını fırlatmasını "nezaket ötesi" diye eleştiriyor.

Ardından cumhurbaşkanlığı resepsiyonundaki nezaket ve letafet. HDP'li milletvekillerinin ev sahipleri Tayyip Erdoğan ile karşılıklı gülücükleri, gerdan kırmalar, latifeler, parti içindeki Kürt ve Türk çok sayıda militan ruhlu insanı çok yaralamıştır, ama HDP üyesi bir kişiyi kesinlikle memnun etmiştir. Size bu kişinin kim olduğunu düşünmek için bir dakika verip konunun başka yönlerine geçelim.

HDP'nin bu gidişatı gidişat değildir. Parlamenter politikanın dehlizlerine bu denli kayıtsızca ve kaygısızca dalmak, parlamento gelmeden önce ruhunda en büyük devrimci coşkuyu taşıyan insanlar için dahi yontulmayı, öğütülmeyi, kıymık haline getirilmeyi kabul etmek anlamına gelir. Devrim ağacının dalları, parlamento koridorlarında özgürce serpilemez. "Fazlaları" atmaya, düşmanlarınızla sohbeti koyulaştırmaya başlarsanız sonunuz haraptır. Burjuva demokrasinin tarihi, parlamenter başarının öğütme makinesinde kendi karşıtına dönüşen devrimci partiler mezarlığıdır aynı zamanda.

Ama HDP'nin özeline inildiğinde iş bu genelliği içinde kalmıyor. HDP, esas dinamiğini Kürt özgürleşmesi davasından alan bir partidir. Karşısında, 30 yıl sürmüş olan bir savaşa son vereceğini, Kürtlere bazı haklar tanıyacağını söyleyen bir devlet yöneticisi vardır. Ama bu yönetici aynı zamanda Kürt hareketinin normal koşullarda kabul edemeyeceği kadar gerici, baskıcı, yobaz biridir.

Bu çelişki tarihte ilk kez görülmüyor. 1949 devrimi sonrasında emperyalizmin dünya sisteminden dışladığı Mao Çin'i ile ilk ilişkiyi, Bush'a kadar son dönem ABD tarihinin gördüğü en gerici başkan olan Nixon kurmuştu. Britanya'da İrlanda ulusal davasının baş aktörü İRA ile barışı, milyonlarca Iraklı'nın katili olan başbakan Tony Blair gerçekleştirmişti. Mao, Nixon'ı kayıtsız şartsız kucaklayınca sadece Sovyetler Birliği'ne değil, çeşitli ülkelerde sosyalizm için veya sömürgecilğe karşı mücadele eden hareketlere karşı da emperyalizmin destekçisi haline geldi. İRA, hem barış imzalayıp hem kendi programına sadık kalınca bugün yeni siperler ele geçiren, bağımsız İrlanda Cumhuriyeti'nde de bir güç haline gelen bir parti oldu. Müzakere var, müzakere var.

HDP Erdoğan karşısındaki konumuna bir an önce çeki düzen vermediği takdirde, kendi içindeki ve çevresindeki "AKP ile koalisyon" lobisine yenik düşecektir. Erdoğan, 2015 seçimlerinde anayasa değiştirecek bir çoğunluğa kavuşamayacağını biliyor. Amacı Kürtleri o zamana kadar oyalamak, seçimden sonra başkanlık sistemini kurmak amacıyla Kürtlerin desteğini almaktır. Bu topraklarda ve Ortadoğu'da yaşayan halklar için bu bir felaket olacaktır. HDP'nin girdiği eğik sathı buraya işaret ediyor.

Resepsiyondaki gerdan kırmalar ve latifelerin HDP içindeki bir kişiyi mutlu etmiş olacağını belirttik. Bu kişi Ufuk Uras'tır. Uras'ın Gül'ü cumhurbaşkanı olduğunda tebrik ederken nasıl bir nezaket ve zarafet içinde başının üzerine yerleştirdiği belleklerimize silinmez bir kare olarak yerleşmiştir. Bizler için o kare bazı sosyalistlerin nerelere kadar gerileyebileceğinin bir simgesiydi. Bazı başka sosyalistler için Ufuk Uras'ın milletvekilliğini destekleme şaşkınlığı dolayısıyla bir özeleştirisi vesilesi. Ama Ufuk Uras bugün çoğu sosyalist için on yıl öncesinde olduğundan farklı tipte bir politikacıdır. Korkulur ki, bir on yıl sonra şimdiki HDP yöneticileri için de aynı şeyler söylenecektir.

Çekiçle örs arasında Sıfır Ahmet Paşa

Obama İBSİD'i sarsmaya karar verdi ya, başbakanlıkta ayağının tozuyla Sıfır Ahmet Paşa'nın (nâm-ı diğer Ahmet Davutoğlu'nun) beti benzi attı. Kendini bataklığa sokalı çok oluyor. Suriye iç savaşını en çok kışkırtan, dolayısıyla Rojava'nın 2012'den itibaren yükselişine en çok katkıda bulunan o. Bu sefer Rojava'nın başına bela olsun diye İhvan'ın ötesine geçip Selefî İslamcılığı, Ahrar üş Şam, El Nusra ve tabii İBSİD'i desteklemeye girişti. İlk uyarıyı 2013 Mayıs'ında aldı. Bu örgütlerden biri Reyhanlı'da bombayı patlatıp "sakın Obama'ya boyun eğme!" derken Erdoğan'ın Beyaz Saray ziyaretinde "bunlara desteği kes" diye kulağı çekildi. Ardından Mart 2014'te Süleyman Şah tehdidi, Nisan'da Niğde'de jandar-

mayla çatışan militanlar, Mayıs'ta Musul Başkonsolosu ile 48 kişinin savaşı esiri düşmesi! Şimdi de Obama bastırıyor! Sıfır Ahmet Paşa, İBSİD'in çekici ile Obama'nın örsü arasında yassılıp duruyor!

Üstelik üstat şimdi başbakan. Sadece dışişlerinden sorumlu da değil. Hükümet karar vermiş: iki haftada bir "Ulusal Güvenlik Toplantısı" yapacakmış, dönüşümlü olarak iki haftada bir de "çözüm eksensiz toplantı". Sıfır Ahmet Paşa, bir Çarşamba İBSİD'e Rojava'ya karşı nasıl destek verileceğini konuşacak kurmaylarıyla, ertesi Çarşamba bunu güya çözüm sürecinde muhatap olan PKK'ye nasıl açıklayacağını!

Sıfır politika!

İŞİD/İBSİD: Doktor Jekyll, Mister Hyde'in peşinde

İskoç yazar Stevenson'un ünlü bir popüler romanı vardır: biri iyi görünüşlü (Doktor Jekyll), öteki ise kötülük timsali (Mister Hyde) iki kişinin aslında aynı kişi olduğu ortaya çıkar romanda. Ruhbiliminde "bölünmüş kişilik" olarak bilinen bir vakadır ele alınan. Yaygın olarak İŞİD adıyla bilinen Irak ve Büyük Suriye İslam Devleti (İBSİD) karşısında ABD'nin oluşturmaya giriştiği on ülkeli ittifak da tam tamına Doktor Jekyll ile Mister Hyde'i çağırıyor. Bunun nedeni, ABD'nin İBSİD'i yenilgiye uğratma amacıyla harekete geçirmeyi umduğu Türkiye, Katar, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri gibi ülkelerin, hatta ABD'nin kendisinin, İBSİD'i yaratan koşulları oluşturan ülkeler olmasıdır! Şimdi İBSİD'i yaratan bu ülkeler bu korkunç mezhepçi örgütü ortadan kaldırmaya girişecekler!

İBSİD'i doğuranlar...

İBSİD'in doğuşu ve yükselişi eşmerkezli daireler gibi iç içe geçen bir dizi gelişmenin ürünüdür.

1) ABD'nin 11 Eylül İkiz Kuleler olayından bu yana "teröre karşı savaş" adı altında nüfusunun çoğunluğu Müslüman ülkeler üzerinde estirdiği terör. 2011'de evinde, eşinin gözleri önünde "avlanan" Usame bin Ladin, yüzleriyle, binleriyle geri dönüyor!

2) Yine ABD'nin Irak'ın dengeleriyle oynayıp Sünni toplumunu Şii ve Kürtler karşısında ezik durumda bırakmış olması dolayısıyla İBSİD gericiliğinin suistimal edebileceği bir ortam bulması.

3) ABD'nin, Körfez gericiliğinin ve AKP Türkiye'sinin Suriye'deki halk devrimini ılımlısıyla, radikaliyle Sünnilerin bir mezhep savaşına dönüştürmesine çanak tutması, başta Katar olmak üzere Körfez gericiliği ve Erdoğan'ın mezhep savaşını körüklemek amacıyla canavarı büyütmesi.

4) Türkiye'nin İBSİD gibi örgütleri Rojava'ya karşı bir koz olarak kullanmak amacıyla desteklemesi.

...şimdi onu ortadan kaldıracak(mış)!

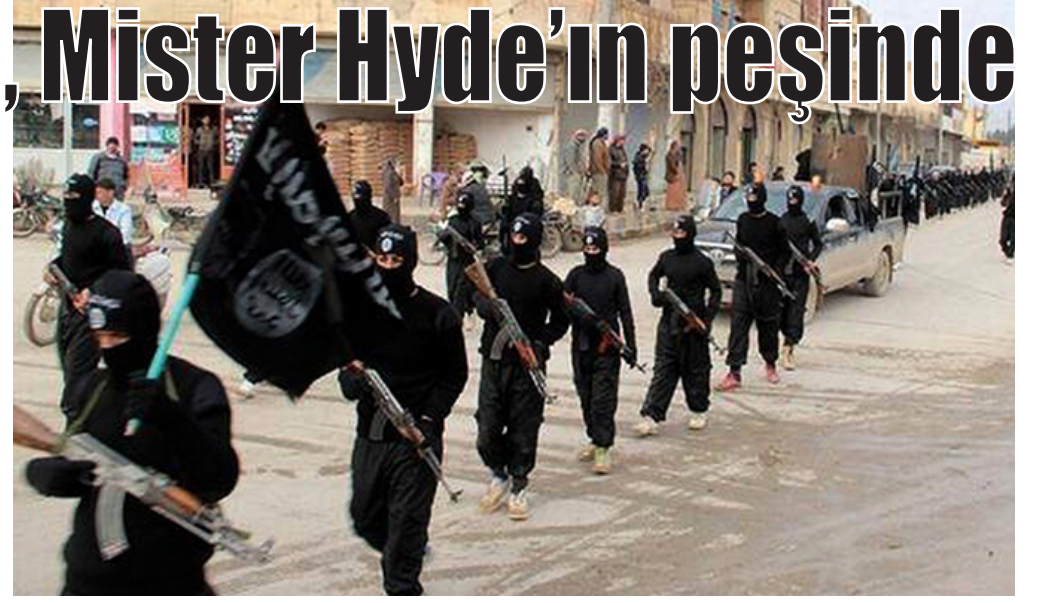
İşte şimdi, ABD, İBSİD gericiliğini güya aynı güçlerin desteğiyle ortadan kaldıracakmış! Bunlar baştan itibaren canavarı yaratan analardır! İBSİD Mister Hyde ise, bunlar Doktor Jekyll'dir. Şimdi nasıl dönüp kendilerini vurmalarını beklemeli?

Daha da önemlisi, diyelim ki Türkiye'de AKP yönetimi, Katar'da şeyhlik bir gecede yerini başka siyasi yönetimlere bıraktı. Ama bütün kötülüklerin anası ABD'dir. Şimdi İBSİD'in beklenmedik güç gösterisi ABD emperyalizmin gerçekten sarsımsı olabilir, ama ABD Ortadoğu'ya askeri olarak döndüğünde mutlaka başka kötülükler de planlayacaktır. Bunların başında ise İsrail'in çıkarlarını güçlendirmek gelecektir. ABD şayet İBSİD'i yenilgiye uğratabilirse, bu, kurduğu ittifakın Suriye'de de önünün açılması demektir. Gelsin Suriye'de "rejim değişikliği"! ABD Ortadoğu'da güç dengelerinin kendi lehine değiştirilmesinden önce geri çekilmeyecektir.

Türk-Kürt-Arap-Acem birleşin, emperyalizmi ve mezhepçi gericiliği def edin!

Ortadoğu, Üçüncü Büyük Depresyon'un sismik merkezlerinden biri olmaya aday olduğunu çoktan gösterdi. Bugün İran sınırından Mısır sınırına Irak, Suriye ve Filistin'de savaş yaşanıyor. Bunun ardında emperyalizm-Siyonizm ikilisinin hâkimiyetlerini koruma çabaları kadar Sünni halkı Şii ve Alevi halkla karşı karşıya getirmeye yatkın mezhep fitnecisi gericilik de var. Sözde "aşırı"ların ardında "ılımlı" emperyalizm dostları, şeyhler, krallar, "reis"ler var! "Ali kiran, baş kesen"lerin ardında Hillary Clinton'la "çak" yapan kıvrak mezhepçiler var!

Ortadoğu halkları bunların hepsinde kurtulmak zorunda. Çözüm bu kadim toprakların işçi sınıfının yoksul köylülerle birlikte, ezilen ulusların da elinden tutarak birleşmesinde ve Ortadoğu Sosyalist Federasyonu'na doğru yürütmesinde yatıyor!

Obama stratejisini açıkladı Bu plan hava cıva!

Gazetemiz matbaaya girerken Obama ABD'nin İBSİD konusundaki planını açıklıyordu. Dağ fare doğurdu. Obama bugüne kadar zaten yapılmakta olana devam dedi: yani İBSİD'i sadece havadan vurmaya devam! Karadan Irak ordusu ve peşmerge destek olacak. Eklenen sadece iki şey var. Birincisi, Suriye rejiminin sözde "ılımlı" muhaliflerine 500 milyon dolarlık yardım. Ama bu ABD Kongresi'nin onayına bağlı.

İkincisi, İBSİD'e giden fonların kesilmesi için daha çok çaba. ABD istediği kadar yırtınsın, Katar ve Türkiye, hatta Suudi Arabistan İBSİD'e para vermek istiyorlarsa gizli gizli vermelerini engelleyemez! Bu planla İBSİD ne yakın gelecekte, ne de zaman zaman sözü edilen üç yıl içinde bitirilemez. ABD Sünni-Şii mezhep savaşına bir çözüm bulamaz, çünkü savaşın esas kışkırtıcıları kendi müttefikidir.

NATO çizmelerini parlatıyor

Emperyalizmin kolektif askeri aygıtı olan NATO, 65. yaşını mutlu kutladı. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından bu yana zaman zaman "ben artık işe yaramayacak mıyım?" duygusuyla kişilik krizleri yaşayan bu yılınmış örgüt, 4-5 Eylül günleri Britanya'da Galler'in başkenti Cardiff'te düzenlediği toplantıda üniformasını dolaptan çıkarttı, çizmelerini parlattı, silahını temizledi. Ne de olsa düşman eski düşmanın yadigarıydı. NATO, Cardiff toplantısında Rusya'ya karşı olası bir savaşın ön evresinde kullanılacak 10 bin kişilik bir "acil müdahale gücü" kurulmasına karar verdi.

Böylece, emperyalist sistemin nasıl savaş tehlikesi yaratıp ardından o sözde tehlikeyi önlemek amacıyla gerçekten savaş tehdidi yarattığını görmüş olduk. Konu elbette Ukrayna. Hatırlanacağı gibi, bu yılın Şubat ayında doruğuna çıkan olaylarla Ukrayna AB ve ABD yanlısı büyük burjuva güçler ile faşist güçlerden oluşan bir koalisyonun yönetimine girmişti. Buna iki ayrı tepki geldi. Birincisi, Rusya, Ukrayna'nın yasal sistemin çiğnenmesi yolu da kullanarak Batı sistemiyle bütünleştirilmesine

karşı harekete geçti. İkincisi, Ukrayna'nın doğusunda yaşayan Rusça konuşan halk başkent Kiev'deki yönetime karşı ayaklandı. Rusya bundan yararlanarak Kırım'ı bir referandum yoluyla sınırları içine kattı. İşçi sınıfı yoğunluklu Don Havzası'nda (Donbas) ise ayaklanma devam ediyor, hatta bir savaşa dönüşmüş durumda.

Bütün bu olayların temelinde NATO'nun Rusya aleyhine genişleme hırsı ve AB'nin bunun paravani olarak Doğu Avrupa'da bazı ülkeleri kendine yakınlaştırma girişimi ("barış ve demokrasi odağı olarak AB" teorisinin mucitlerinin kulakları çınlasın!) yatıyor. Bunu biz söylüyoruz, ama sadece biz söylemiyoruz. Yan sütunlarımızda ABD'nin en önemli ve ciddi uzmanlarından birinin son makalesinden kısa bir bölüm okuyacaksınız.

Şimdi durum bu ise, olan şudur: NATO kendi genişleme hırsı ile savaş tehlikesi çıkarmakta, sonra da bunu bahane edine rek kendi askeri hazırlığını yükseltmektedir. Çünkü NATO emperyalizmin kolektif askeri aygıtıdır ve emperyalizm dünya hâkimiyeti arayışı içinde savaşı kendi içinden üretir.

Türkiye Cidde bildirisini imzalamadı Kürtlerle barış, ABD ve İBSİD'le savaş!

Gazetemiz yayına girerken bütün medya Türkiye'nin Cidde'de ABD ile Arap ülkeleri arasında imzalanmakta olan bildiriye imzalamadığına dair gayri resmi, doğrulanmamış bir haber yayıyordu. Şayet bu doğruysa bir nok-

tada çok berrak olmalıyız: bu karar hükümetin ABD'nin bölgeye müdahalesine karşı olmasından dolayı değil, İBSİD'i korumak amacıyla alınmıştır! Biz hem ABD'nin bölgeye müdahalesine, özel olarak da bu dönemde Suriye'den izin almaksızın onun topraklarını İBSİD bahanesiyle bombalamasına, hem de İBSİD'in mezhep fitnecisi gericiliğine karşıyız. Peşmergenin de ABD hava savaşının kara gücü olmaya hazırlandığı ortadadır. Ama geriye ABD ile işbirliği yapmaksızın İBSİD'le mücadele eden Kürt güçleri kalıyor: Rojava ve KCK! DİP yıllardır, Türkiye halkına "Kürtlerle barış, ABD'yle savaş!" diyor. Bunun önemi bir kez daha ortaya çıkıyor. Şimdi bu slogan günün ihtiyaçlarına uyarlanmalı: "Kürtlerle barış, ABD ve İBSİD'le savaş!"

Birinci Dünya Savaşı'nın 100. yıldönümü

Suçlu hâlâ aramızda dolaşiyor!
Birinci Dünya Savaşı'nın 100. yıldönümünü yaşıyoruz. Bu savaşın ve onun devamı olarak düşünülmesi gereken İkinci Dünya Savaşı'nın ne kadar büyük felâketlere, ne çok ölüme (ikisi birlikte 80 milyon ölü, yaklaşık 20 milyon kayıp), kalıcı sakatlanmaya, yaralanmaya, halklar arasında ne derin kine, bugün bile hâlâ sonuçları yaşanmakta olan ne çok adaletsizliğe vb. yol açtığı ortada. Ama burjuvazinin sözcüleri her ülkede bu büyük katliamların gerçek nedenini saklıyor. Devletlerin birbiriyle rekabet içinde olduğu, her ülke silahlandığı, milliyetçiliğin her yerde yükseldiği söyleniyor. Peki, neden silahlanıyorlardı, neden milliyetçilik yükseliyordu?

Bu sorunun cevabı verilmiyor, çünkü katil hâlâ hayatta! Katil emperyalizmdir! Savaş siyasetin başka araçlarla sürdürülmesidir. Birinci ve İkinci Dünya Savaşları'nın ardında barış zamanında ekonomi ve siyasetle yürütülen bir rekabetin silahla ve şiddetle yürütülmesi vardır. Bu rekabet modern emperyalizmin yarattığı rekabettir. Kapitalizm 19. yüzyılın sonlarına gelindiğinde artık tekil ulusların sınırlarını bütünüyle zorlayan üretici güçlere sahip hale gelmiştir. Sermaye bir üretim ilişkisi olarak dünyaya yayılmak için kabından taşmaktadır. Bunun içindir ki, tekeller oluşur, bankalar dev ahtapotlar gibi kollarını her yere uzatır. Ama her ülkenin sermayesi hammadde kaynaklarıyla, pazarlarıyla, ucuz işgücüyle bütün dünyayı ele geçirmeye çalışırken diğer gelişmiş ülkelerin büyük tekeli sermayesiyle rekabete girer. Bu da

devletleri harekete geçirir. Dünyanın paylaşımı, Birinci Dünya Savaşı'ndan çok önce, 19. yüzyılın son üçte birinde Afrika'nın yağmalanmasıyla, Asya'nın devlerinin (Osmanlı, İran, Çin) köleleştirilmesiyle başlamıştır ve sürmektedir. Birinci Dünya Savaşı, bu siyasetin silaha sarılmasından başka bir şey değildir!

Savaşları, o büyük felâketleri, o korkunç kâbusları yeryüzünden silmenin yolu emperyalizmi ortadan kaldırmaktır. Emperyalizm ise Lenin'in 1916'da yayınlanan *Emperyalizm* başlıklı kitabının alt başlığında söylendiği gibi "Kapitalizmin En Yüksek Aşaması"dır. Öyleyse, demek ki kapitalizmle savaşmadan savaşla savaşmak bir hayaldir. Savaşlar bir süre boyunca durdurulabilir elbette. Emperyalist kapitalizmin savaş çıkartma eğilimi bir süre için ertelenebilir. Savaşlar sistemin kalbinden çeperine doğru kaydırılabilir bir süre için. Ama eninde sonunda emperyalist bir kapitalizm bütün dünyayı ateşe atacak dinamikleri kaçınılmaz olarak yaratır.

Ya bugün?

Emperyalizm, İkinci Dünya

Savaşı'ndan sonra kendi içindeki rekabetten kaynaklanan savaş eğilimlerini uzun bir süre kontrol altına aldıysa, bunun nedeni kapitalizmin ilga edilmiş olduğu ülkelere (Sovyetler Birliği, Çin, Doğu Avrupa, Küba vb.) karşı ortak savunma dürtüsüdür. Bugün bunların ortadan kalktığı bir dünyada tehlike yeniden artıyor. Somali'den Mali'ye emperyalist orduların giriştiği sayısız ikincil savaşı bir kenara bırakarak sadece merkezi önem taşıyan savaşları göz önüne alsak bile 1991 Körfez Savaşı, 1995 Bosna ve 1999 Kosova savaşları, 2001 Afganistan ve 2003 Irak savaşları, 2011 Libya'nın bombalanması, bunlara paralel olarak İsrail'in Lübnan ve Gazze'ye dönemsel olarak tekrarlanan saldırıları, bize savaşın çirkin başını, kapitalizmin merkezi bir siyaseti

olarak yeniden kaldırmış olduğunu düşündürmeli. Bu savaşları, görelî barış döneminde emperyalistlerin verdiği savaşlardan, mesela Cezayir veya Vietnam savaşlarından ayıran, yerel veya bölgesel kontrol için değil (Çin'e ve Rusya'ya karşı) dünya hâkimiyeti mücadelesi uğruna düzenlenmiş olduklarıdır.

Etrafınıza bakın: Ukrayna'dan Irak'a, oradan Gazze'ye emperyalizmin ve Siyonizmin yarattığı hâkimiyet mücadelesi dinamikleri meyvelerini veriyor. Dünya kapitalizminin kriz eğilimlerinin doğurduğu Üçüncü Büyük Depresyon ortamı da bu ateşi derinden derine besliyor. Hiç kimse kapitalizmin "ehlileştirdiğini" düşünmesin. Hiç kimse "kalıcı barış" hayallerine kapılmasın. Emperyalizmin hâkim olduğu bir dünyada kalıcı barış olmaz!

Sosyal Demokrasi'nin 4 Ağustos ihaneti

Sosyal demokrasinin doğum günü, 4 Ağustos 1914'tür. 100 yıl önce savaşa, kana, şiddete, ölüme onay vererek doğdu sosyal demokrasi. Birinci Dünya Savaşı, 1 Ağustos günü Rusya Avusturya'ya savaş açınca ilk adımını attı. 4 Ağustos günü ise uluslararası sosyalist hareketin en güçlü partisi olan Almanya Sosyal Demokrat Partisi (SPD), mecliste savaş bütçesini onayladı. Avrupa'nın diğer Sosyal Demokrat partileri de onun yolunu izlediler. Böylece, bütün ülkelerin işçilerinin kardeşliği ve birliği üzerine yükselen Marksizm terk ediliyordu.

Birinci Dünya Savaşı gökten düşmedi. Sosyalistler bir Avrupa savaşının yaklaşmakta olduğunu biliyorlardı. SPD'nin ve 20. yüzyıl başının bütün öteki sosyalist partilerinin bağrında örgütlendiği II. Enternasyonal'in özellikle Basel (1907) ve Stuttgart (1912) Kongrelerinde alınan kararlar yaklaşan savaş konusunda çok berrak bir tutum

takınıyordu. Sosyalistler savaşa bütünüyle karşı idiler. Savaşa karşı Avrupa çapında genel grev yöntemine de başvurularak direnilecekti. Sosyalist hareket, yani II. Enternasyonal'in örgütleri, savaşı kapitalizmin sonunu getirmek için kullanacak, işçi sınıfının iktidarı için bir fırsat olarak değerlendirecekti.

Kararlar bu kadar berraktı! SPD ve öteki sosyalist partiler bu kararları açık biçimde çiğnediler. SPD'de sadece Rosa Luxemburg'un barikat arkadaşı Karl Liebknecht, hem de tek başına, bir aşamada savaş bütçesinin aleyhine oy kullanan tek parlamento üyesi oldu!

Partiler arasında ise Sırp partisi, İtalyan partisinin bir kanadı, İsviçre'de bazı çevreler dışında ve tabii Luxemburg-Liebknecht örneğinde görüldüğü gibi bütün partilerde ufacık muhalefetler dışında bütün parti aygıtları kararları çiğnedi, kendi burjuvazisine destek oldu, yeniden paylaşım mücadelesinin öznelere haline geldi, işçileri mezbahaya sü-

rükledi, enternasyonalizme ihanet etti!

Bir tek Lenin'in partisi, Bolşevik partisi, Basel ve Stuttgart Kongrelerinin kararlarını uyguladı. Emperyalist savaşı iç savaşa çevirmek, her şeyden önce kendi burjuva devletinin yenilgisi için çaba göstermek (yani devrimci bozgunculuk) çizgisini izledi,

Sosyal Demokrasi'nin ihaneti 20. yüzyıla kanlı bir miras bıraktı. Çünkü Birinci Dünya Savaşı'nın içinde bu ihanet olmasaydı Avrupa çapında kapitalizm yıkılabilir, savaşı son verilebilirdi. Kanıt mı? Birinci Dünya Savaşı'nın bütün önemli sonuçlarından söz eden burjuva tarihçileri bir sonuç konusunda bütünüyle sessiz kalır: Sosyalist devrim!

1917'de bütün Rusya ayağa kalktı, Çar'ı devirmekle kalmadı, tarihin ilk uzun soluklu işçi iktidarını kurdu. Macaristan, Finlandiya, Bavyera, hatta bir ölçüde İtalya ve Britanya bu devrim dalgasına eşlik etti. Ama asıl büyük

koz Almanya idi: 20. yüzyıl başı dünyasının ABD ile birlikte en büyük sanayi gücü, Avrupa kültürünün en ileri temsilcilerinden biri olan Almanya'da Kasım 1918'de Rusya'daki Sovyetler iktidarına neredeyse tıpatıp benzeyen bir devrim yaşandı.

Burjuvazisinin yanına geçmiş olan Alman Sosyal Demokrasisi iki kanadıyla hükümet olduğu halde iktidarı altın tepsi içinde burjuvaziye iade etti. Arada Ocak 1919'da devrimin zaferi ve proletaryanın iktidarı için mücadele etmekte olan Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i de katletmeyi ihmal etmeden. Ve Alman kapitalizmini kurtardı.

Avrupa'yı tarihin görmediği bir barbarlık derecesine ulaşan yeni bir savaşa sürükleyecek olan, Sosyal Demokrasi'nin yıkılmaktan kurtardığı bu Alman kapitalizminin ve emperyalizminin önüne düşmüş olan bir faşist diktatördü: Hitler! İşte size sosyal demokrasinin ihanetinin sonuçları!

Devrimci İşçi Partisi'nden çağrı:

Soma'da örgütlenme özgürlüğünü savunalım!

Devrimci İşçi Partisi, Soma'da henüz yeni yitirdiğimiz bir madencinin taziyesi esnasında DİSK Dev Maden-Sen'in örgütlenmesine yönelik olarak düzenlenen linç tarzı saldırı karşısında sendikal hareketin ve bütün sosyalistlerin ortak bir yanıt vermesinin önemine yayınladığı bir açık mektup ile dikkat çekti. Sosyalistler arasında ortak mücadele eğilimlerinin güç kazandığı bu dönemde, DİP'in bütün sosyalist parti ve hareketlere yönelttiği Soma'da ortak miting önerisi, bu tür birlikteliklerin nasıl inşa edilmesi gerektiğini de gösteriyor. Aşağıda çok sayıda sosyalist parti ve harekete ve başta DİSK ve Dev Maden-Sen olmak üzere sendikalara yolladığımız metni yayınlıyoruz. Gazetemiz baskıya giderken bu çağrıya herhangi bir yanıt gelmemişti. Bundan çok daha önemli olmak üzere, DİSK'in Soma'daki örgütlenme çabasına yönelen saldırıya güçlü bir yanıt gündeme hiç gelmemişti.

Değerli dostlar,

On sınıf kardeşimizi daha bir iş cinayetine kurban verdik. Hepimizin başı sağ olsun!

Üç gün önce Soma'da madenciler arasında örgütlenme çalışması yaptıkları bilinen Kamil Kartal ve Başaran Aksu ile maden işçisi Onur Uzan yüzlerce kişiden oluşan bir grubun planlı saldırısına uğradılar. Kamil Kartal başına darbe almış olduğu için geceyi hastanede müşahade altında geçirdi. Saldırının daha büyük hasarla sonuçlanmamış olmasını arkadaşlarımızın ustalığına ve talihli olmasına yorabiliriz. Bu kadar kalabalık bir grubun sendikacılara ve işçi arkadaşımıza daha büyük bedensel zarar vermesi hiç de şaşırtıcı olmazdı.

Bu saldırının kimler tarafından düzenlenmiş olduğunu bilmek için kâhin olmaya gerek yok. 13 Mayıs'taki iş katliamından sonra işçilerin sorumlulardan biri olarak gösterdiği Türk-İş'e bağlı T. Maden İş, olaydan önce arkadaşlarımızı tehdit ettiğine göre ve bir süredir üyelerini Dev Maden-Sen'e kaptırmaktan dolayı sürekli hırçınlık gösterdiğine göre, sendika en azından faillerden biri olmalıdır. Tabii, "dayıbaşı" sisteminde işçile-

rin üzerinde hiyerarşik bir hâkimiyet kuran katman katman işverenler silsilesi de bu tür bir eylemi kolaylıkla örgütleyebilir. Ama T. Maden-İş'in şu ana kadar bu saldırıyı tam da olduğu gibi, yani işçilerin sendikal haklarına bir saldırı olarak görüp kınamamış olması, bunların sendikal çalışmadan ne anladıklarını ortaya koymaktadır.

Değerli dostlar,

Soma madencisinin mücadelesi sıradan herhangi bir işçi topluluğunun mücadelesine benzemez. Soma, ilk günlerde Tayyip Erdoğan'ı Soma'ya sokmayarak, daha sonra "kamulaştırma" ve "taşeronlaşmanın yasaklanması" taleplerini ileri sürerek, adım adım kendisini eylem içinde bir sarı sendika olarak tanımlamakta olan T. Maden İş'in bölge yönetiminin istifa etmesini dayatarak ve sonunda sendikanın merkez bürokrasisi istifa talepleri karşısında manevralar yapınca önemli bir kitleyle Dev Maden-Sen'e geçerek Türkiye'nin tamamının gözlerini dikmiş olduğu bu işçi havzasının ülke çapında bir mücadeleye öncülük yapma potansiyeli gösterdiğini kanıtlamıştır. Katliama karşı vereceği cevaba kimse engel olamaz, olmamalıdır. Geçtiğimiz günlerde düzenlenen saldırıyla

yapılan tam da budur.

Soma'daki olayın hemen ardından İstanbul'da Beşiktaş Belediyesi'nin "çiçek dikme" faaliyetinin "işçi hakları" gibi lüzumsuz konularda düzenlenen bir protesto eylemiyle kesintiye uğraması karşısında yine bir grubun işten çıkartılmış olan protestocu taşeron işçisine saldırması olayın genelleşme eğilimini de ortaya koymuştur.

Bütün bu farklı nedenlerle, Türkiye'nin sosyalist, ilerici, demokrat güçleri toplu halde Soma işçisinin örgütlenme haklarını ezdirmeyeceğini açık ve seçik biçimde ortaya koymalıdır. DİSK ve Dev Maden-Sen'in öncülüğünde düzenlenecek bir mitingde sendikal ve sosyalist hareketlerden yüksek düzeyde katılım sağlanmalıdır. Bütün partiler genel başkanları düzeyinde ve mümkün olduğunca kitlesel biçimde bu mitingde yer almalıdır. Bu Türkiye sendikal hareketinin de, sosyalist hareketinin de ortak davasıdır. Sendikalaşma hakkını Soma'nın meydanlarında terk edersek, yarın

hiçbir yerde örgütlenemeyebiliriz. Bu gruba, sarı sendikacılara ve dayıbaşılarla onları meydana sürenlere cevap vermeliyiz.

En yakın zamanda ortak bir miting düzenlenmesi için en birleştirici girişim Dev Maden-Sen'den gelen olacaktır. Dev Maden-Sen ve DİSK'in bu tarihsel görevi üstleneceklerini umuyoruz.

Değerli dostlar,

Soma'da sendikacı ve işçilere yönelen saldırı ve İstanbul'daki 10 işçinin ölümü, bize işçi sınıfının günlük mücadelesinin dahi sosyalistlerin desteğine ihtiyaç gösterdiğini ortaya koyuyor. Bu vesileyle işçi sınıfının sorunları ve talepleri etrafında birleşik mücadele yolunda daha kalıcı çerçeveler de oluşturmanın yararlılığına sadece dikkat çekmek istedik. Şayet Soma'da yaşanan linç girişimi konusunda yeterince sağlam adımlar atarsak o zaman bu tür bir kalıcı birlikteliği oluşturmak için önümüz açılmış olacaktır.

Sungur Savran
Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı

